

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
ДЗВО «УНІВЕРСИТЕТ МЕНЕДЖМЕНТУ ОСВІТИ»
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ НЕПЕРЕРВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

Кафедра педагогіки, психології та менеджменту

«ДОПУЩЕНО ДО ЗАХИСТУ»

Рішенням засідання кафедри
педагогіки, психології та
менеджменту

Протокол № 6 від
08 травня 2026 р.

завідувач кафедри

**Юлія
ГЕРАСИМЕНКО**

підпис

**«ВПЛИВ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ
ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ»**

**Кваліфікаційна робота
на здобуття освітнього ступеня «магістр»**

Галузь знань 05 Соціальні та поведінкові науки
Спеціальність 053 Психологія
Освітньо-професійна програма «Психологія»

Здобувачка вищої
освіти групи ПС-24-
13-зМ

(підпис)

МІЩЕНКО Ірина Олександрівна

Науковий керівник:
доктор педагогічних
наук, професор,
член-кореспондент
НАПН України

СИДОРЕНКО Вікторія Вікторівна

(підпис)

Біла Церква 2026

Протокол аналізу звіту подібності

Заявляю, що я ознайомився (-лась) з Повним звітом подібності, який був згенерований Системою виявлення і запобігання щодо роботи:

Автор: МІЩЕНКО Ірина Олександрівна, група ПС-24- 13-зМ

Назва: ВПЛИВ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Керівник: Сидоренко Вікторія Вікторівна

Підрозділ: Bila Tserkva institute of continuous professional education

Коефіцієнт подібності: 1:3.51%

Мікропробіли: 24

Заміна букв: 19

Інтервали: 0

Після аналізу Звіту подібності констатую наступне:

Запозичення, виявлені в роботі є законними і не є плагіатом. Рівень подібності не перевищує допустимої межі. Таким чином робота незалежна і приймається.

Запозичення не є плагіатом, але перевищено граничне значення рівня подібностей. Таким чином робота повертається на доопрацювання.

Виявлено запозичення і плагіат або навмисні текстові спотворення (маніпуляції), як передбачувані спроби укриття плагіату, які роблять роботу невідповідною вимогам законодавства (Ст. 26. ЗУ Про фахову передвищу освіту, пункт 3.1, Ст. 42. ЗУ Про освіту) та вимог НАЗЯВО (Критерій 5), а також кодексу етики і процедурам. Таким чином робота не приймається.

Висновок:

Відсоток оригінальності за системою Strike Plagiarism 3,51% нижче ніж встановлений вимогам. Високий рівень оригінальності. Допускається до захисту/рецензування.

Дата 01.05.2026 р.

Відповідальний за антиплагіатну технічну експертизу у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти ДЗВО «Університет менеджменту освіти» НАПН України:

Підпис

«УНІВЕРСИТЕТ МЕНЕДЖМЕНТУ ОСВІТИ» БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ
ІНСТИТУТ НЕПЕРЕРВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

Кафедра педагогіки, психології та менеджменту

Галузь знань: 05 Соціальні та поведінкові науки

Спеціальність: 053 Психологія

Освітньо-професійна програма «Психологія»

ЗАТВЕРДЖУЮ

завідувач кафедри

Ю.С. Терещук

«

19 січня

2026 року

ЗАВДАННЯ

на кваліфікаційну роботу здобувачу(ці) освіти

Міщенко Ірина Олександрівна

Тема роботи «ВПЛИВ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ»

Науковий керівник: Сидоренко Вікторія Вікторівна, доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України

Строк подання здобувачем освіти роботи травень 2026 року

Вихідні дані до роботи Наукові праці вітчизняних і зарубіжних дослідників з проблеми самотності та самооцінки особистості; результати емпіричного дослідження, проведеного автором; психодіагностичні методики (шкала самооцінки Розенберга, методики визначення рівня самотності); статистичні дані та результати їх обробки.

Перелік питань, які потрібно розробити:

1. Теоретичні підходи до вивчення самотності як психологічного феномену.
2. Сутність, види та чинники переживання самотності в умовах воєнного стану.
3. Психологічна характеристика самооцінки особистості.
4. Взаємозв'язок самооцінки та самотності.
5. Організація та проведення емпіричного дослідження.
6. Аналіз та інтерпретація результатів дослідження.
7. Розробка практичних рекомендацій щодо зниження самотності та підвищення самооцінки.

Консультанти розділів роботи

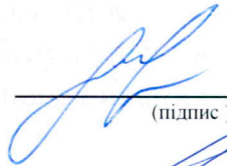
Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		завдання видав	завдання прийняв
Розділ 1	Сидоренко В.В. доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України	12.01.2026	26.01.2026
Розділ 2	Сидоренко В.В. доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України	24.02.2026	17.03.2026
Розділ 3	Сидоренко В.В. доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України	18.03.2026	14.04.2026

Дата видачі завдання 12.01.2026 р.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів роботи	Примітка
1	Вибір теми та затвердження плану	січень 2026	Виконано
2	Підбір і аналіз літератури	лютий 2026	Виконано
3	Написання теоретичного розділу	березень 2026	Виконано
4	Розробка програми дослідження	березень 2026	Виконано
5	Проведення емпіричного дослідження	березень 2026	Виконано
6	Обробка та аналіз результатів	квітень 2026	Виконано
7	Написання практичного розділу	квітень 2026	Виконано
8	Формулювання висновків та оформлення роботи	квітень 2026	Виконано
9	Подання роботи на перевірку	травень 2026	Виконано

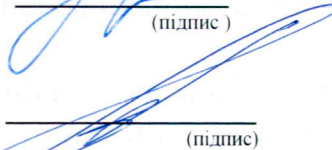
Здобувач/ка освіти

(підпис)

Ірина МІЩЕНКО

Керівник роботи

(підпис)

Вікторія СИДОРЕНКО

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК УКРАЇНИ
ДЗВО «УНІВЕРСИТЕТ МЕНЕДЖМЕНТУ ОСВІТИ» НАПН УКРАЇНИ
БЛОЦЕРКІВСЬКИЙ ІНСТИТУТ НЕПЕРЕРВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ
Кафедра педагогіки, психології та менеджменту

В І Д Г У К

**наукового керівника на кваліфікаційну роботу
здобувачки вищої освіти другого (магістерського) рівня
МІЩЕНКО Ірини Олександрівни**

**на тему: «Вплив самооцінки на переживання самотності особистості в
умовах воєнного стану»**

Кваліфікаційна робота **Міщенко Ірини Олександрівни** присвячена актуальній, суспільно значущій та науково важливій проблемі сучасної психологічної науки – дослідженню впливу самооцінки на переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

Актуальність обраної теми визначається сучасними кризовими умовами функціонування українського суспільства, що супроводжуються підвищеним рівнем психологічного напруження, тривожності, емоційної нестабільності, руйнуванням міжособистісних зв'язків, вимушеною соціальною ізоляцією та зростанням кількості осіб, які переживають стан емоційного відчуження і самотності. За таких умов проблема взаємозв'язку самооцінки особистості та переживання самотності набуває особливого значення як у теоретичному, так і в практичному аспектах.

Об'єктом дослідження визначено переживання самотності особистості в умовах воєнного стану як соціально-психологічний феномен. Предметом дослідження виступає взаємозв'язок між рівнем самооцінки та особливостями суб'єктивного переживання самотності особистості в умовах воєнного стану. Метою роботи є теоретичне обґрунтування та емпіричне вивчення впливу рівня самооцінки на особливості переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

У процесі виконання кваліфікаційної роботи здобувачка продемонструвала високий рівень науково-теоретичної підготовки, сформованість дослідницьких компетентностей, здатність до самостійного наукового пошуку, критичного аналізу, систематизації та узагальнення наукової інформації. Авторкою опрацьовано значний обсяг сучасних вітчизняних і зарубіжних наукових джерел, що дозволило комплексно висвітлити проблему самотності як психологічного феномену, розкрити психологічну сутність самооцінки та визначити особливості їх взаємозв'язку в умовах воєнного стану.

Теоретичний розділ роботи характеризується глибиною наукового аналізу, логічністю структури, аргументованістю положень та належним рівнем узагальнення матеріалу. У роботі ґрунтовно проаналізовано основні психологічні підходи до розуміння феномену самотності, розкрито її види, чинники виникнення та специфіку переживання в умовах війни. Значну увагу приділено психологічній характеристиці самооцінки особистості та її ролі у

процесах соціально-психологічної адаптації.

Особливої уваги заслуговує емпірична частина дослідження, яка свідчить про високий рівень володіння здобувачкою методологією наукового дослідження. Авторка грамотно визначила логіку дослідження, обґрунтовано підбрала психодіагностичний інструментарій, здійснила якісний і кількісний аналіз отриманих результатів із застосуванням методів математико-статистичної обробки даних. У процесі дослідження підтверджено гіпотезу про існування статистично значущого взаємозв'язку між рівнем самооцінки та інтенсивністю переживання самотності особистості: зниження рівня самооцінки супроводжується посиленням переживання самотності, емоційної ізоляції та психологічного дискомфорту.

Наукова новизна роботи полягає у теоретичному узагальненні сучасних наукових підходів до вивчення самотності особистості в умовах воєнного стану, уточненні психологічних чинників переживання самотності та емпіричному встановленні взаємозв'язку між рівнем самооцінки й інтенсивністю переживання самотності в умовах соціальної нестабільності та психотравмуючих обставин війни. Практичну значущість роботи становлять розроблені психологічні рекомендації щодо зниження рівня переживання самотності та підвищення самооцінки особистості, які можуть бути використані у професійній діяльності практичних психологів, соціальних працівників, кризових консультантів, фахівців психологічних служб закладів освіти та центрів психологічної підтримки населення.

У процесі роботи здобувачка виявила високий рівень самостійності, відповідальності, наукової доброчесності та вміння послідовно, логічно й аргументовано викладати матеріал, формулювати обґрунтовані висновки відповідно до поставленої мети й завдань дослідження. Кваліфікаційна робота виконана на високому теоретичному та практичному рівнях, відповідає встановленим вимогам до магістерських робіт, має належний рівень оригінальності та містить елементи наукової новизни. **Рівень академічної доброчесності та оригінальності тексту відповідає встановленим вимогам (відповідно до протоколу аналізу подібності коефіцієнт подібності становить 3, 51%).**

Загалом кваліфікаційна робота Міщенко Ірини Олександрівни на тему «Вплив самооцінки на переживання самотності особистості в умовах воєнного стану» є **завершеним самостійним науковим дослідженням**, що має вагомe теоретичне та практичне значення, заслуговує на оцінку «відмінно» **(90 б, за шкалою ЄКТС – А)** та може бути рекомендована до захисту на засіданні екзаменаційної комісії.

«05» травня 2026 р.

Науковий керівник:

доктор педагогічних наук, професор _____

Вікторія СИДОРЕНКО

АНОТАЦІЯ

У роботі досліджено вплив рівня самооцінки на переживання самотності особистості в умовах воєнного стану. Актуальність теми зумовлена зростанням психологічного навантаження, соціальної ізоляції та емоційної нестабільності населення в умовах війни, що безпосередньо впливає на внутрішній стан особистості.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та емпіричне вивчення впливу рівня самооцінки на особливості суб'єктивного переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

Об'єктом дослідження є переживання самотності особистості в умовах воєнного стану як соціально-психологічний феномен.

Предметом дослідження виступає взаємозв'язок між рівнем самооцінки та особливостями суб'єктивного переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

У теоретичній частині розкрито сутність самотності як психологічного феномену, визначено її види та основні чинники виникнення в умовах воєнного стану. Особливу увагу приділено аналізу взаємозв'язку між рівнем самооцінки та інтенсивністю переживання самотності.

В емпіричній частині дослідження представлено організацію, методики та процедуру проведення дослідження, а також здійснено аналіз отриманих результатів. Встановлено, що існує статистично значущий зв'язок між рівнем самооцінки та рівнем переживання самотності: особи з нижчим рівнем самооцінки частіше відчують самотність та мають вищий рівень емоційного напруження. Розроблено психологічні рекомендації, спрямовані на подолання почуття самотності та підвищення самооцінки особистості в умовах воєнного стану. Запропоновані заходи можуть бути використані в роботі практичних психологів та у програмах психологічної підтримки населення.

Ключові слова: самооцінка, самотність, воєнний стан, психологічний стан, емоційне переживання, особистість, психологічна підтримка

ABSTRACT

The study examines the influence of self-esteem levels on the experience of loneliness in individuals under martial law conditions. The relevance of the topic is determined by the growing psychological burden, social isolation, and emotional instability of the population during wartime, which directly affect an individual's inner state.

The aim of the study is to theoretically substantiate and empirically investigate the influence of self-esteem levels on the features of subjective experiences of loneliness in individuals under martial law conditions.

The object of the study is the experience of loneliness as a socio-psychological phenomenon under martial law conditions.

The subject of the study is the relationship between self-esteem levels and the features of subjective experiences of loneliness in individuals under martial law conditions.

The theoretical part explores the essence of loneliness as a psychological phenomenon, identifies its types, and outlines the main factors contributing to its emergence under martial law conditions. Special attention is paid to the analysis of the relationship between self-esteem levels and the intensity of loneliness.

The empirical part presents the organization, methods, and procedure of the research, as well as an analysis of the obtained results. It was found that there is a statistically significant relationship between self-esteem levels and the degree of loneliness: individuals with lower self-esteem are more likely to experience loneliness and demonstrate higher levels of emotional tension. Psychological recommendations aimed at overcoming feelings of loneliness and improving self-esteem under martial law conditions were developed. The proposed measures can be used in the work of practical psychologists and in psychological support programs for the population.

Keywords: self-esteem, loneliness, martial law, psychological state, emotional experience, personality, psychological support.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	10
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВПЛИВУ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	15
1.1 Самотність особистості як психологічний феномен	15
1.2 Сутність, види і психологічні чинники переживання самотності особистості в умовах війни.	19
1.3 Взаємозв'язок між рівнем самооцінки та суб'єктивним переживанням самотності особистості.....	24
Висновки до розділу 1.....	28
РОЗДІЛ 2 ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	30
2.1 Методики, організація та проведення дослідження	30
2.2 Етапи проведення дослідження.....	33
2.3 Аналіз та інтерпретація результатів емпіричного дослідження впливу самооцінки на самотність особистості в умовах воєнного стану.....	37
Висновки до розділу 2.....	46
РОЗДІЛ 3 РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПОДОЛАННЯ ПОЧУТТЯ САМОТНОСТІ ТА ПІДВИЩЕННЯ САМООЦІНКИ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	49
3.1 Напрями психологічної корекції почуття самотності та розвитку самооцінки особистості в умовах воєнного стану.....	49
3.2 Практичні рекомендації щодо подолання почуття самотності та підвищення самооцінки особистості.....	56
3.3. Оцінювання ефективності практичних рекомендацій щодо подолання почуття самотності та підвищення самооцінки особистості.....	65

	9
Висновки до розділу 3.....	68
ВИСНОВКИ.....	70
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	72
ДОДАТКИ	

ВСТУП

Актуальність теми. В умовах воєнного стану українське суспільство переживає тривалу кризу, що супроводжується підвищеним рівнем емоційного напруження, травматичними подіями та руйнуванням звичних соціальних зв'язків. За таких обставин переживання самотності набуває особливої гостроти й стає одним із провідних чинників психологічного неблагополуччя. Психологічні особливості самотності в період війни характеризуються специфічними проявами, що потребують ґрунтовного теоретичного осмислення та емпіричного вивчення. Аналіз цього феномену дає змогу глибше з'ясувати вплив воєнних подій на психічний стан жінок і створити науково обґрунтовані програми психологічної підтримки осіб, які відчувають ізоляцію та емоційне відчуження.

Сучасна ситуація в Україні істотно посилює відчуття внутрішньої відокремленості, яке пов'язане з вимушеною дистанцією від близьких людей, руйнуванням усталених соціальних контактів, порушенням життєвих планів та загостреним переживанням екзистенційної небезпеки. Самотність у таких умовах набуває не лише соціального, а й глибокого особистісного змісту, поєднуючись із тривогою, невизначеністю та страхом за майбутнє.

У зарубіжній психології сформовано значний теоретичний доробок щодо осмислення феномену самотності. Емпіричні дослідження зосереджені на вивченні індивідуально-психологічних характеристик осіб, схильних до переживання самотності, вікових відмінностей, особливостей атрибутивних процесів, а також на виокремленні її структурних компонентів - когнітивного, емоційного та поведінкового. Окрема увага приділяється визначенню інтенсивності переживання самотності, створенню типологій та психодіагностичних інструментів для її вимірювання.

Розробка проблеми здійснювалася в межах різних теоретичних підходів. Представники психоаналітичного напрямку, зокрема Г. Зілбург та Х. Салліван, акцентували увагу на внутрішніх конфліктах і порушеннях міжособистісної

взаємодії як джерелах самотності. У межах феноменологічного підходу К. Роджерс розглядав самотність як наслідок втрати автентичності та недостатньої реалізації особистісного потенціалу. Соціологічний аспект проблеми висвітлювали К. Боумен, Д. Рісмен, Ф. Слейтер, підкреслюючи вплив суспільних трансформацій на зростання відчуження в соціумі. В екзистенційній парадигмі В. Франкл, Е. Фромм, К. Мустакас трактували самотність як фундаментальний вимір людського буття, пов'язаний із пошуком сенсу та переживанням свободи й відповідальності. Інтераціоналістський підхід, представлений працями Р. С. Вейса, акцентував роль дефіциту соціальних зв'язків різного типу. Когнітивний напрям, розроблений Д. Перлманом і Л. Пепло, зосереджувався на значенні суб'єктивних оцінок якості міжособистісних стосунків. Інтимний аспект самотності досліджували В. Дерлега та С. Маргуліс, аналізуючи переживання браку близьких і довірливих взаємин.

Вітчизняні дослідники також здійснили вагомий внесок у розробку проблеми. Психологічні аспекти самотності висвітлювали О. П. Саннікова, О. В. Помазова, В. Б. Бедан, Б. М. Голота та інші науковці, які аналізували її зв'язок із особистісними характеристиками, емоційним станом і рівнем соціальної адаптації.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та емпіричне вивчення впливу рівня самооцінки на особливості суб'єктивного переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

Для досягнення поставленої мети передбачено розв'язання таких **завдань**:

1. Проаналізувати основні теоретичні підходи до вивчення феномену самотності як психологічного явища.
2. Розкрити сутність, види та психологічні чинники переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.
3. Схарактеризувати самооцінку як психологічне утворення, визначити її структуру та основні компоненти.
4. Визначити специфіку переживання самотності особистістю в умовах воєнного стану.

5. Емпірично дослідити взаємозв'язок рівня самооцінки та інтенсивності переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

6. Здійснити кількісний і якісний аналіз отриманих даних та інтерпретувати результати відповідно до гіпотези дослідження.

7. Розробити практичні рекомендації щодо зниження рівня переживання самотності та підвищення самооцінки особистості в умовах воєнного стану.

Об'єктом дослідження є переживання самотності особистості в умовах воєнного стану як соціально-психологічний феномен.

Предметом дослідження виступає взаємозв'язок між рівнем самооцінки та особливостями суб'єктивного переживання самотності особистості в умовах воєнного стану.

Гіпотеза дослідження полягає у припущенні, що існує статистично значущий взаємозв'язок між рівнем самооцінки та інтенсивністю переживання самотності особистості в умовах воєнного стану, а саме: зниження рівня самооцінки супроводжується підвищенням рівня суб'єктивного переживання самотності. Передбачається, що цілеспрямований психологічний вплив, спрямований на підвищення самооцінки, сприятиме зниженню рівня самотності.

Для досягнення мети та розв'язання поставлених завдань було використано комплекс взаємодоповнювальних методів:

1. Теоретичні методи: аналіз наукової літератури – для вивчення стану дослідженості проблеми самотності та самооцінки; синтез – для узагальнення теоретичних підходів; систематизація та узагальнення – для формування теоретичних висновків.

2. Емпіричні методи: психодіагностичне тестування: методика діагностики рівня; методика визначення рівня самооцінки (наприклад, шкала самооцінки Розенберга); анкетування – для збору додаткової соціально-психологічної інформації; спостереження – для фіксації поведінкових проявів у процесі дослідження.

3. Методи математико-статистичної обробки даних: кількісний аналіз результатів; кореляційний аналіз (для визначення взаємозв'язку між показниками самооцінки та самотності); інтерпретація отриманих результатів.

Практичне значення дослідження полягає у можливості використання його результатів у професійній діяльності психологів, соціальних працівників та фахівців кризових служб. Отримані дані можуть стати підґрунтям для розроблення та вдосконалення програм психологічної підтримки осіб, які переживають почуття самотності та емоційний дискомфорт в умовах воєнного стану. Крім того, результати дослідження можуть бути використані в системі підготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів, що працюють із населенням у кризових обставинах, сприяючи забезпеченню належного рівня психоемоційної допомоги та профілактиці негативних наслідків самотності для психічного здоров'я особистості.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що вперше: теоретично узагальнено та систематизовано основні підходи до розуміння феномену самотності як психологічного явища в умовах воєнного стану; уточнено сутність та психологічні чинники переживання самотності особистості в умовах соціальної нестабільності; розкрито структурні компоненти самооцінки та їх роль у процесі психологічної адаптації особистості; емпірично встановлено взаємозв'язок між рівнем самооцінки та інтенсивністю переживання самотності в умовах воєнного стану; визначено особливості прояву самотності залежно від рівня самооцінки особистості; розроблено практичні рекомендації щодо зниження рівня самотності та підвищення самооцінки особистості в умовах воєнного стану.

Апробація результатів дослідження. Психолого-педагогічний супровід здобувачів закладів професійної освіти в умовах війни та післявоєнної адаптації: матеріали науково-практичного семінару (27 березня 2026 року, м. Біла Церква)[14].

Структура роботи. Кваліфікаційна робота магістра складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Основний

зміст роботи викладено на 59 сторінках. Робота містить 4 рисунка, 6 таблиць та список на 53 джерела. Загальний обсяг магістерської роботи складає 84 сторінки.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВПЛИВУ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

1.1 Самотність особистості як психологічний феномен

Самотність розглядається як складне емоційне переживання, що характеризується інтенсивним внутрішнім дискомфортом і відображає специфічний стан самосвідомості особистості. Вона виявляє порушення або деформацію значущої для індивіда системи соціальних зв'язків і міжособистісних взаємин, які становлять основу його особистісного світу[38].

При цьому самотність не зводиться до фактичної відсутності соціальних контактів. Йдеться передусім про суб'єктивно переживане відчуття ізолюваності, емоційної віддаленості та незадоволеності якістю міжособистісної взаємодії, що формує стан психологічної самотності [12, с. 432].

Таким чином, самотність постає як внутрішній досвід, пов'язаний із розбіжністю між потребою в близьких, довірливих стосунках і неможливістю їх реалізації або підтримання на бажаному рівні.

Швидкі трансформації сучасного світу, його соціальна атомізація та зміщення акценту від традиційних колективістських культур до індивідуалістичних моделей, коли кількість одноосібних домогосподарств зростає надзвичайно швидко, стимулюють науковців шукати нові підходи до тлумачення феномену самотності, окрім дефіцитарного. Так, напередодні повномасштабного вторгнення Росії, за даними Держстату, у 2021 році в Україні налічувалося 2 715 000 одноосібних домогосподарств, що становило 18,1 % від загальної кількості домогосподарств, з найвищими показниками у Кіровоградській (27,8 %), Запорізькій (25,6 %), Хмельницькій (25,3 %) та Чернігівській (24,2 %) областях, тоді як у Києві цей показник складав 12,8 % [33]. Очікується, що в найближчі роки кількість таких домогосподарств може значно збільшитися.

Шведський економіст К. Нордстрем у своїх дослідженнях зазначає, що в Швеції за період з 2008 по 2016 рік частка одноосібних домогосподарств зростає з 48 % до 56 % [45]. На думку Нордстрема, у світлі цих змін важливо не опиратися або страждати, а усвідомлювати суспільну еволюцію та адаптуватися до неї [45].

Наразі спостерігається певна лібералізація самотності або феномен «життя соло» (Going Solo), як це відзначають англійські дослідники, зокрема Е. Кляйненберг [43]. Самотність у цьому контексті розглядається як дуальний, діалектичний стан: вона може бути травмівною і руйнівною для особистості, водночас виступаючи ресурсом для розвитку самосвідомості, самовдосконалення та особистісного зростання. Через суперечливий характер переживання самотності важко сформулювати універсальне й однозначне визначення цього феномену.

На сьогодні самотність – це не лише наслідок випадкових обставин, а свідомий вибір багатьох людей у розвинених країнах. За словами Е. Кляйненберга, це відповідальне рішення як молодих представників «creativity class» (креативного класу), так і старших людей, які прагнуть старіти наодинці. Самотність також є наслідком трансформації міського середовища, яке надає можливість експериментувати зі стилем життя. Важливими чинниками цієї трансформації є посилення ролі жінок у суспільстві, розвиток соціальних мереж (social nets) та збільшення тривалості життя [43].

Також слід зауважити, що самотність найчастіше проявляється серед дорослих, які активно користуються сучасними цифровими технологіями та соціальними мережами для комунікації, особливо тих, хто працює у віддаленому режимі. При цьому, з огляду на результати генетичних досліджень та нейропсихологічних студій (Р. Уілсон [49], М. Бондевік [40]), схильність до самотності певною мірою зумовлена спадковістю та анатомічними особливостями мозку. У науковій літературі розрізняють суб'єктивну та об'єктивну самотність (Дж. Качіоппо [41]). За словами Дж. Качіоппо, переживання самотності може суттєво впливати на поведінку людини, роблячи

її надмірно егоїстичною, байдужою та зосередженою на власних переживаннях [41, с. 426].

Слід відзначити, що ще до початку пандемії COVID-19 чимало дослідників підкреслювали дуальність феномену самотності та необхідність перегляду традиційного негативного розуміння цього стану як травмуючого для людини. Натомість акцент робився на його потенційно ресурсному та конструктивному значенні. У західних наукових роботах з'явився відхід від негативної конотації самотності на користь її позитивного аспекту, що особливо важливо з огляду на суб'єктивний характер переживання цього феномену. Найбільш плідно його вивчають у сучасній когнітивній та соціальній психології [42].

Зокрема, поняття когнітивних викривлень (cognitive distortions), розроблене А. Беком [37, 38], активно застосовується у психотерапевтичній роботі з самотністю для покращення навичок міжособистісної комунікації. До когнітивних викривлень належать помилки мислення, такі як надузагальнення чи знецінювання, що суттєво впливають на переживання самотності. Дж. Бланшар [39] пропонує розглядати феномен самотності як усвідомлену поведінкову стратегію на основі нових інтерпретацій когнітивних механізмів.

Як зазначає К. Мустакас [44], такий підхід є прикладним і дозволяє на основі взаємного збагачення різних теоретичних концепцій отримати більш обґрунтовані результати [44, с. 13]. Позитивний, ресурсний потенціал стану самотності підкреслюють також дослідники Е. Кляйненберг [43], Е. Пепло [46] та Е. Рокач [47, 48], що підтверджує багатовимірність та практичну значущість цього феномену.

Узагальнюючи наведені підходи, можна констатувати, що феномен самотності доцільно розглядати у двох взаємопов'язаних вимірах. З одного боку, він постає як внутрішній психологічний стан, що характеризується глибоким емоційним переживанням відокремленості та суб'єктивної ізольованості. З іншого боку, самотність може інтерпретуватися як особливість реальних міжособистісних взаємин, яка проявляється у фактичному або символічному відчуженні від інших людей.

Як емоційне явище самотність відображає переживання власної інакшої, відмінності від оточення, що зумовлює виникнення психологічних бар'єрів у спілкуванні. У такому випадку особистість може відчувати нерозуміння, неприйняття або емоційну дистанцію з боку значущих інших, що посилює відчуття ізоляції навіть за наявності формальних соціальних контактів[2, с. 256].

У процесуальному аспекті самотність можна трактувати як поступову трансформацію взаємодії особистості із соціальним середовищем. Йдеться про зниження здатності засвоювати та реалізовувати соціальні норми, цінності й правила поведінки у реальних життєвих ситуаціях. Така динаміка може призводити до ослаблення соціальної включеності та часткової втрати статусу активного суб'єкта суспільного життя[7, с. 148].

У контексті міжособистісних відносин самотність виявляється у неспроможності прийняти соціальний світ як значущий і цінний. Особистість здійснює рефлексію власних стосунків з іншими, однак не інтегрує себе в систему соціальних зв'язків, зберігаючи внутрішню дистанцію щодо оточення[4, с. 24].

Крім цього, самотність може набувати форми стійкої життєвої позиції або поведінкової стратегії, коли індивід свідомо уникає глибоких і близьких взаємин. У такому випадку спостерігається тенденція до обмеження соціальних контактів, зниження потреби в емоційній близькості та поступове формування байдужого ставлення до інших людей, а інколи й до загальнолюдських цінностей, ідеалів та соціальних норм.

Стан самотності в науковій літературі переважно інтерпретується як переживання особистістю втрати внутрішньої цілісності та порушення гармонії у взаємодії із зовнішнім світом. Він проявляється, зокрема, у невідповідності між бажаною та реальною якістю соціальної комунікації, що зумовлює внутрішню напругу та емоційний дискомфорт [10, с. 169].

Більшість дослідників наголошують на необхідності розмежування понять «самотність», «самота» та «ізоляція». Під ізоляцією зазвичай розуміють об'єктивне відокремлення особистості від соціального середовища, яке

зумовлюється переважно зовнішніми обставинами. Натомість самотність має насамперед суб'єктивний характер і пов'язана з внутрішнім переживанням дисгармонії у стосунках із собою та світом, що часто супроводжується емоційними стражданнями й особистісними кризами. Таким чином, зазначені поняття не є тотожними: людина може перебувати серед інших, але відчувати самотність, або ж бути соціально ізольованою, не переживаючи при цьому внутрішнього почуття самотності.

Варто зауважити, що відчуття самотності практично не проявляється у новонароджених, оскільки їхня психіка ще не має сформованого досвіду соціальної взаємодії. Проте навіть у ранньому дитинстві дитина демонструє певну схильність до самотійного дослідження навколишнього середовища, що інколи проявляється у прагненні усамітнитися для пізнання світу.

Підлітковий вік характеризується специфічними формами самотності, що пов'язані з непорозумінням у спілкуванні з ровесниками, зневірою у дружніх стосунках, а також із усвідомленням власної індивідуальності та відмінності від інших. У юнацькому віці переживання самотності набуває більш особистісного характеру й тісно пов'язується з власним життям і самоідентифікацією[6].

У зрілому віці відчуття самотності часто концентрується навколо теми відсутності близьких, емоційної підтримки та соціальної включеності, тоді як у поважному віці воно може посилюватися у зв'язку з виходом на пенсію та втратою значущих соціальних контактів. Таким чином, прояви самотності змінюються залежно від вікового етапу, набуваючи специфічних характеристик на кожній стадії життєвого циклу[5, с. 31].

1.2 Сутність, види і психологічні чинники переживання самотності особистості в умовах війни

У науковій літературі виділяють різні види та ступені самотності, які мають неоднаковий вплив на розвиток особистості. Деякі форми самотності можуть стимулювати саморозвиток і вдосконалювати особистісні ресурси, тоді

як інші проявляють виразний деструктивний ефект, спричиняючи емоційне виснаження [13].

Зокрема, розрізняють зовнішню та внутрішню самотність. Зовнішня самотність виникає як наслідок конфлікту між людиною та соціальним середовищем або як результат об'єктивних обставин, наприклад катастрофи, що фізично відокремлює особистість від інших. Вона може проявлятися також у межах соціуму під час конфліктних ситуацій, коли відбувається психологічне дистанціювання особистості від оточення [16, с. 61].

Внутрішня самотність формується внаслідок протиріч людини із собою та проявляється у втраті або пошуку власної ідентичності. Внутрішнє відчуття ізоляції здатне створювати конфлікт між особистістю та суспільством, проте саме внутрішнє протиріччя може стати каталізатором глибокого осмислення себе та пошуку гармонії із соціальним середовищем [13].

У межах психологічного підходу В. А. Андрусенко виділяє два типи самотності: афективну та соціальну ізоляцію. Афективна ізоляція виникає через відсутність емоційної прив'язаності до конкретної особи, тоді як соціальна ізоляція пов'язана з дефіцитом загального соціального спілкування та контакту з іншими людьми [2, с. 256]. Така класифікація дозволяє глибше зрозуміти різноманітні прояви самотності та механізми їх виникнення.

Самотність емоційної ізоляції виникає за умов дефіциту емоційної прихильності та може бути подолана шляхом встановлення нових емоційних зв'язків або відновлення втрачених [2, с. 256]. Такий підхід підкреслює динамічний і відновлювальний потенціал самотності, адже її переживання не є статичним станом, а залежить від можливості особистості формувати значущі емоційні взаємозв'язки.

Більш комплексне типологічне представлення самотності пропонує Грей Кетрін. Дослідниця виділяє базовий феномен самотності, який лежить в основі всіх її проявів, і позначає його як «власний світ» особистості. Цей концепт охоплює чотири ключові напрями, у межах яких індивід реалізує свої життєві перспективи [8]:

1. Унікальність життєвого шляху особистості – актуалізація внутрішнього «Я» у всій його багатозначності та індивідуальності;
2. Цінності та культурні традиції – власні переконання, моральні орієнтири та звичаї;
3. Соціальне оточення та виконання соціальних ролей – участь у взаємодії з іншими людьми та соціальними групами;
4. Сприйняття інших особистостей – формування уявлень про інших людей і оцінка їх взаємодії з особистістю.

Відповідно до наведених концептуальних підходів, виділяємо чотири **основні різновиди самотності:**

1. Екзистенціальна самотність – пов'язана з усвідомленням себе як унікальної та автономної особистості, інтегрованої у загальний контекст буття та природи. Недостатнє задоволення цієї потреби може проявлятися у вигляді туги за Батьківщиною або відчуття дистанції у спілкуванні з природним і духовним світом. У деяких осіб проявляється потреба у стосунках із Богом або іншими містичними структурами; при її фрустрації виникає специфічне переживання самотності. Крім того, ця форма самотності може зумовлювати незадоволеність базової потреби у розумінні власної унікальності [8].

2. Культурна самотність – виникає через відчуття розриву з культурним спадком та традиціями, які раніше становили значущу частину життя особистості. Часто проявляється у молоді як дистанція від цінностей минулого та неможливість інтегрувати їх у сучасне життя.

3. Соціальна самотність – є найбільш поширеною формою і пов'язана з взаємодією особистості із соціальною групою. Основні причини соціальної самотності включають соціальне відторгнення, відхилення групою чи непереконливе оцінювання ролі особистості у колективі. Відчуття вигнання, непотрібності та неприйняття часто виникає у людей із нестабільним соціальним становищем або невизначеністю власних ролей у суспільстві.

4. Міжособистісна самотність – тісно пов'язана із соціальною самотністю, але виникає внаслідок конфліктів, нерозуміння або неприйняття

конкретною людиною. Ця форма самотності характеризується індивідуальним емоційним відчуженням у конкретних міжособистісних взаємодіях [8].

Особистості, які одночасно відчують усі чотири типи самотності, зазвичай характеризуються симптомами аномії, тобто психологічного розладу особистості. Аномічні особистості демонструють загальні риси: несприйняття себе та інших людей, схильність до діяльності лише під зовнішнім контролем, перекладання відповідальності на випадок або зовнішні обставини. Часто вони відчують себе в «спустілому просторі», втрачаючи орієнтири життєвої активності, що призводить до виснаження та втрати сенсу життя. У таких осіб можуть виникати суїцидальні думки та спроби, і вони, як правило, неспроможні самотійно регулювати переживання самотності [8].

У межах соціологічного підходу Мурті Вівек. поглиблює феноменологію самотності, виділяючи типи її переживання залежно від тривалості та ситуаційних чинників [27, с. 304]:

1. Хронічна самотність – формується у разі тривалого дефіциту задовільних соціальних зв'язків. Вона характерна для осіб, які протягом двох і більше років не задовольняють власні потреби у взаємодії з іншими.

2. Ситуативна самотність – виникає як реакція на значні стресові події, такі як смерть близької людини або розлучення. У таких випадках самотність має тимчасовий характер і після періоду дистресу особистість адаптується до втрати, подолавши її [27, с. 304].

3. Тимчасова самотність – найбільш поширена форма, що проявляється епізодично та пов'язана з випадковими життєвими ситуаціями, які призводять до короткотривалого відчуття ізоляції.

На основі аналізу механізмів ідентифікації та відчуження, Коломієць Л. І., Григорук Є. В. виділяють три види самотності, які мають виражений негативний вплив на психіку особистості [17, с. 62]:

1. Відчужуюча самотність – обумовлена активізацією механізмів виділення в структурі особистості. Її крайньою формою є повна віддаленість від людей, соціально встановлених норм, цінностей та світу загалом. Особистість

усвідомлює свій стан і може визначати його причини. Цей тип самотності проявляється у високій тривожності, страху, агресивності, недобррозичливості, скептицизмі та розгубленості.

2. Дифузна самотність – формується внаслідок роботи механізмів ідентифікації, коли особистість втрачає власне «Я» через постійне порівняння себе з іншими. Проявляється у вигляді тривожності, іпохондрії, нестійкої самооцінки, неадекватного оцінювання себе та інших, нарцисизму, підозрливості та емоційної нестабільності.

3. Дисоційована самотність – характеризується швидкою і непередбачуваною зміною процесів ідентифікації та відчуження у стосунках з одними й тими самими людьми. Це створює внутрішню нестабільність особистості, відчуття невпевненості у власних соціальних взаємодіях та підсилює емоційне напруження.

Разом із наведеними типами Коломієць Л. І., Григорук Є. В. виділяють ще один, суб'єктивно-позитивний тип самотності, який трактує як усамітненість або «керовану самотність». Цей варіант відображає переживання психологічної відділеності, усвідомлення власної індивідуальності, самостійності та автономності. Він розглядається як нормальний стан для психологічно здорової особистості [17, с. 63].

Самотність є феноменом, притаманним виключно людині, що зумовлює необхідність його всебічного дослідження. Будь-який тип самотності виступає особливою формою самосвідомості, демонструючи розрив у структурі основної системи взаємовідносин і взаємозв'язків, які формують життєвий світ особистості. Усвідомлення різновидів самотності дозволяє дослідникам комплексно вивчати багатовимірність переживань самотньої особистості, аналізувати витoki цього феномену та визначати його вплив на життя та соціальну адаптацію індивіда.

1.3 Взаємозв'язок між рівнем самооцінки та суб'єктивним переживанням самотності особистості

У контексті воєнних конфліктів, кризових ситуацій або глобальних пандемій феномен самотності може набувати специфічних форм прояву. Дослідження впливу військових дій на переживання самотності демонструють, що учасники бойових дій, вимушені переселенці або особи, які зазнали втрат, часто відчують глибоку соціальну та емоційну ізоляцію, що супроводжується інтенсивними травматичними переживаннями. У таких умовах стан самотності посилюється і може поєднуватися з розвитком посттравматичного стресового розладу (ПТСР) або депресивних симптомів [21, с. 25].

З початку повномасштабного воєнного конфлікту значна частина населення України була вимушена змінити місце проживання. Станом на вересень 2022 року в Україні налічувалося близько 4,6 млн внутрішньо переміщених осіб (ВПО), а до країн Європи виїхали приблизно 7,8 млн українців (дані на початок грудня 2022 року; на сьогодні ці показники значно зросли)[35].

Хоча за кордоном функціонують численні програми допомоги біженцям, одним із факторів, на який приділяють недостатньо уваги, є почуття самотності. Часто сім'ї змушені евакуюватися частково, а обставини або втрата близьких людей призводять до додаткового емоційного навантаження. Спочатку ж, зазвичай, більшість осіб концентрується на вирішенні практичних завдань.

Серед основних проблем, з якими стикаються біженці після прибуття в нове середовище, виділяють:

Складнощі юридичного характеру – проходження міграційних процедур для отримання статусу біженця.

Соціальні, культурні та мовні бар'єри – відмінності між країною походження та новим соціокультурним середовищем, що ускладнюють інтеграцію та створюють додаткові психологічні труднощі.

Хоча на перший погляд ця проблема може здаватися другорядною, самотність та соціальна ізоляція чинять значний вплив на психологічний стан

особистості. Окрім феномену «провини вцілілого», самотність може визначати, наскільки ефективно людина адаптується в нових соціальних умовах, наскільки успішно пристосовується до змінених реалій та здатна звертатися по допомогу у разі необхідності.

Додатково, низка соціально-економічних факторів, таких як бідність, травматичний досвід, належність до етнічної меншини, можуть сприяти розвитку психічних розладів. Усі ці чинники в різній мірі відчують на собі особи, змушені тікати від війни до безпечних країн.

Дослідження показують, що серед біженців, які мігрували до країн із високим рівнем доходу, рівень посттравматичного стресового розладу (ПТСР) може перевищувати аналогічний показник у внутрішньо переміщених осіб до десяти разів. Однак такі дані потребують обережної інтерпретації, оскільки більшість досліджень проводяться саме у «заможних» країнах. При цьому фінансова підтримка шукачів притулку зазвичай є низькою навіть у країнах з високим рівнем доходу, а доступ до послуг, на які вони мають законне право, часто обмежений. У країнах з низьким і середнім рівнем доходу біженці часто опиняються у ситуації гуманітарної кризи, де їм доводиться боротися за соціальний статус, протидіяти стигмі та дискримінації [30].

Дослідження свідчать, що висока чутливість до стресу та тяжкі прояви посттравматичного стресового розладу (ПТСР) корелюють із підвищеним рівнем самотності. Біженці, зокрема українські, є особливо вразливими до соціальної ізоляції через вимушене залишення рідної країни та, у багатьох випадках, незнання мови в країні нового проживання.

Дослідження проведене шляхом глибинних інтерв'ю, показало, що жінки з дітьми, які емігрували, описували свій досвід адаптації у новому соціокультурному середовищі. На основі їхніх свідчень було зроблено висновок, що соціальна ізоляція для них проявляється у втраті підтримки родини та знайомих, а також у відриві від соціальних і культурних зв'язків. Водночас самотність постає як суб'єктивне переживання, що виникає через обмеженість

підтримки, зокрема у матерів, які опиняються у новій країні переважно без допомоги[19, с. 101].

Фактори, такі як: міграційний статус, соціально-економічні умови та мовні бар'єри, посилюють прояви соціальної ізоляції та почуття самотності у жінок і дітей. Ці дані підтверджують, що вплив війни на переживання самотності жінок є складним і багатофакторним феноменом, який охоплює соціальні, психологічні та емоційні аспекти. В умовах воєнного конфлікту жінки стикаються з численними викликами, зокрема втратою близьких, вимушеною міграцією, соціальною ізоляцією та психологічною травмою, що комплексно формує їхні переживання самотності та потребу у підтримці.

В умовах війни соціальна ізоляція та емоційна самотність проявляються особливо гостро. Воєнні дії часто призводять до руйнування соціальних зв'язків, розлуки з родиною та друзями, що стимулює відчуття соціальної ізоляції. Особливо вразливими є жінки, які залишилися самі через втрату чоловіків, синів або близьких родичів; для них формується глибокий емоційний вакуум, обумовлений браком підтримки та близьких емоційних контактів [17, с. 260].

Крім того, війна значно посилює переживання самотності через психологічну травму. Жінки, які ставали свідками насильства або безпосередньо пережили бойові дії, можуть розвивати посттравматичний стресовий розлад (ПТСР), що посилює емоційну ізоляцію та ускладнює процес соціальної адаптації. Внаслідок цього, психоемоційний стан таких осіб потребує довготривалої психологічної підтримки та терапевтичного супроводу, спрямованого на подолання наслідків соціальної та емоційної самотності.

Феномен самотності є багатовимірним психосоціальним явищем, яке проявляється у відчутті соціальної ізоляції, емоційного відчуження та обмеженої підтримки з боку соціального оточення. Рівень самооцінки, як визначальний показник особистісної самосвідомості та впевненості у власних ресурсах, тісно пов'язаний із суб'єктивним переживанням самотності. Дослідження психологів свідчать, що низька самооцінка підвищує сприйнятливність до соціальної та

емоційної ізоляції, тоді як адекватна самооцінка пом'якшує негативний вплив самотності та сприяє адаптаційним механізмам [8].

У дітей і підлітків суб'єктивне відчуття самотності часто пов'язане із соціальними та емоційними чинниками, зокрема з недостатньою підтримкою з боку батьків, обмеженими можливостями для соціалізації та невідповідністю між очікуваннями та реальністю взаємодії з однолітками. Дослідження показують, що діти з низьким рівнем самооцінки частіше відчують соціальну ізоляцію, зниження мотивації до навчання та труднощі у формуванні довірчих стосунків [23, с. 141]. Підлітковий вік характеризується підвищеною емоційною чутливістю, коли переживання відторгнення або нерозуміння з боку групи однолітків може призвести до глибокого емоційного дискомфорту та формування тривожності. У таких випадках підвищення рівня самооцінки через підтримку дорослих, розвиток навичок соціальної взаємодії та залучення до позакласних активностей може зменшити інтенсивність самотності.

У дорослих, включаючи внутрішньо переміщених осіб та біженців, самотність формується під впливом соціально-економічних та культурних факторів, а також через втрату звичних соціальних ролей. Високий рівень самооцінки дозволяє особистості більш ефективно справлятися з обмеженнями нових умов, зберігати активність у соціальних контактах та підтримувати емоційний баланс. Натомість низька самооцінка часто поєднується із суб'єктивним відчуттям непотрібності, труднощами адаптації та емоційною виснаженістю [12; с. 49]. У ситуаціях кризового характеру, таких як війна чи пандемія, ці ефекти підсилюються, що робить особистісні ресурси та рівень самосвідомості ключовими чинниками протидії хронічному стану самотності.

Для осіб похилого віку, особливо пенсіонерів, самотність часто поєднується з втратою соціальних контактів через смерть близьких, обмеженість мобільності та зміни в соціальному середовищі. Дослідження показують, що низька самооцінка у літніх людей підсилює відчуття ізоляції, спричиняє депресивні стани та зниження мотивації до соціальної активності. Водночас активна участь у соціальних групах, волонтерській діяльності або спільних хобі

підвищує рівень самооцінки та пом'якшує негативні наслідки самотності, забезпечуючи психологічний ресурс для подолання емоційного дискомфорту [20].

Особливу групу становлять військовослужбовці та учасники бойових дій. Їхній рівень самооцінки та сприйняття власної компетентності впливає на ступінь соціальної та емоційної самотності у періоди бойових дій та після демобілізації. Психологічна травма, посттравматичний стресовий розлад та складнощі інтеграції у цивільне життя сприяють підвищеному ризику хронічного відчуття самотності. Водночас військові з високою самооцінкою демонструють кращу здатність до встановлення соціальних контактів, активного включення у соціальні групи та пошуку підтримки серед родини і колег, що сприяє відновленню психоемоційного балансу.

Таким чином, феномен самотності у різних вікових і соціальних групах має спільні механізми прояву, пов'язані із суб'єктивною оцінкою власної цінності та рівнем самооцінки. Низька самооцінка підвищує сприйнятливість до соціальної та емоційної ізоляції, тоді як адекватна самооцінка виступає захисним фактором, сприяючи активній соціалізації та подоланню емоційного дискомфорту. Врахування цих закономірностей у роботі з дітьми, підлітками, дорослими, пенсіонерами та військовими дозволяє розробляти ефективні програми психологічної підтримки та соціальної інтеграції, спрямовані на зниження ризику хронічного самотнього стану та підтримку психічного здоров'я.

Висновки до розділу 1

Феномен самотності характеризується значною складністю та багатовимірністю, що проявляється як у науковому поясненні, так і в особистісному осмисленні його сутності. Різні наукові підходи до вивчення самотності – психоаналітичний, феноменологічний, соціологічний, когнітивний, інтеракціоністський та інші – висвітлюють її специфічні психологічні, соціальні та емоційні аспекти, пропонуючи унікальні перспективи для її розуміння. Кожен

із цих підходів надає інструментарій для теоретичного пізнання та може бути адаптований до різних контекстів дослідження.

Водночас множинність трактувань свідчить про суспільну і особистісну природу самотності. Вона проявляється одночасно як руйнівний фактор, що підсилює психологічні труднощі, емоційну ізоляцію та соціальну дисгармонію, так і як розвивальна складова, яка сприяє самопізнанню, усвідомленню власної індивідуальності та самовизначенню особистості. Особливо це проявляється в умовах кризових ситуацій, таких як війна, коли соціальна ізоляція та емоційна самотність можуть загострюватися, а потреба в підтримці, соціальній інтеграції та відновленні психологічної рівноваги стає критичною.

Отже, феномен самотності виступає багатоаспектним психологічним явищем, що одночасно потребує комплексного теоретичного аналізу та практичного врахування в психологічній підтримці вразливих категорій населення, зокрема жінок, біженців і людей, які пережили травму війни.

РОЗДІЛ 2

ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ САМООЦІНКИ НА ПЕРЕЖИВАННЯ САМОТНОСТІ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

2.1 Методики, організація та проведення дослідження

Проблематика самотності та самооцінки особистості посідає важливе місце у сучасних психологічних дослідженнях, оскільки безпосередньо пов'язана з рівнем психологічного благополуччя людини, ефективністю її соціальної взаємодії та адаптації до змінних умов життєдіяльності. Особливої актуальності зазначена проблема набуває в умовах воєнного стану, коли під впливом стресогенних факторів порушуються звичні соціальні зв'язки, зростає рівень тривожності, невизначеності та емоційної напруги.

У психологічній науці **самотність** розглядається як складний психічний стан, що характеризується суб'єктивним переживанням недостатності або відсутності значущих соціальних контактів. Це явище супроводжується відчуттям ізолюваності, відчуженості, емоційного дискомфорту та незадоволеності міжособистісними взаєминами. Водночас самотність не завжди є наслідком об'єктивної відсутності соціальних зв'язків, а може виникати навіть за їх наявності, що підкреслює її індивідуально-психологічний характер.

Згідно із сучасними підходами, самотність визначається як психоемоційний стан, який формується під впливом соціальних, особистісних та ситуативних чинників і може проявлятися як у короткотривалих переживаннях, так і у стійких особистісних характеристиках. В умовах воєнного стану особливого значення набувають такі чинники, як: соціальна ізоляція, вимушене переміщення, порушення міжособистісних контактів і підвищений рівень стресу, що значно посилює ризик виникнення або загострення переживання самотності.

Важливим чинником, що впливає на переживання самотності, є самооцінка особистості. Самооцінка визначається як центральний компонент

самосвідомості, що відображає ставлення людини до самої себе, своїх якостей, можливостей та соціального статусу. Вона формується в процесі соціалізації та взаємодії з оточенням і виконує регулятивну функцію, впливаючи на поведінку, емоційні реакції та рівень соціальної активності.

Особи з адекватною та позитивною самооцінкою, як правило, характеризуються більшою впевненістю у власних силах, здатністю до конструктивної взаємодії з іншими людьми та високим рівнем соціальної адаптації. Натомість занижена або нестійка самооцінка може сприяти формуванню почуття самотності, соціальної відчуженості та психологічного дискомфорту. Таким чином, дослідження взаємозв'язку між самооцінкою та самотністю є важливим для розуміння механізмів психологічного функціонування особистості в умовах кризових ситуацій.

З метою вивчення особливостей переживання самотності та рівня самооцінки було організовано емпіричне дослідження на базі **Боярського комунального підприємства КП «БГВУЖКГ»**. У дослідженні взяли участь 50 працівників підприємства, серед яких 32 жінки та 18 чоловіків віком від 35 до 48 років. Усі респонденти надали добровільну згоду на участь у дослідженні та були поінформовані про його мету, умови проведення та забезпечення конфіденційності результатів.

Досліджувана вибірка представлена особами середнього віку, які перебувають у періоді активної професійної діяльності та соціальної реалізації. У цьому віковому періоді відбувається інтенсивне формування системи соціальних ролей, розвиток міжособистісних взаємин та переоцінка життєвих цінностей, що може впливати на рівень самооцінки та особливості переживання самотності.

Організація дослідження передбачала кілька етапів. На першому етапі було здійснено теоретичний аналіз наукових джерел з проблеми самотності та самооцінки, що дозволило визначити основні концептуальні підходи до їх вивчення. На другому етапі було підібрано комплекс психодіагностичних методик, які відповідають критеріям наукової обґрунтованості, валідності та

надійності. Третій етап включав проведення емпіричного дослідження шляхом психологічного тестування. На завершальному етапі здійснювалася обробка та інтерпретація отриманих результатів.

У дослідженні було використано як теоретичні, так і емпіричні методи. До теоретичних методів належали аналіз, узагальнення та систематизація наукової літератури. Емпіричні методи включали психологічне тестування, опитування та кількісний аналіз результатів.

Для реалізації поставлених завдань було використано **комплекс психодіагностичних методик:**

– Методика «Діагностика суб'єктивного почуття самотності» (Д. Рассел) [53], яка дозволяє визначити рівень переживання самотності як суб'єктивного психологічного стану. Методика спрямована на оцінку ступеня соціальної ізоляції, емоційної відчуженості та незадоволеності міжособистісними взаєминами.

– Шкала самооцінки особистості М. Розенберга [51], що використовується для вимірювання загального рівня самооцінки та ставлення особистості до себе. Вона дозволяє визначити рівень позитивного або негативного самосприйняття.

– Методика визначення рівня самооцінки особистості (Казанцева) [14], яка спрямована на більш детальне дослідження структури самооцінки, зокрема її адекватності та рівня сформованості.

– Питальник «Визначення типу самотності» (С. Г. Корчагіна) [18], що дозволяє ідентифікувати домінуючий тип самотності у досліджуваних (емоційна, соціальна, екзистенційна тощо).

Застосування зазначених методик забезпечило можливість комплексного аналізу досліджуваних психологічних характеристик, що дозволило виявити як рівень переживання самотності, так і особливості самооцінки респондентів.

Процедура проведення дослідження здійснювалася у груповій формі. Учасникам надавалися чіткі інструкції щодо виконання завдань, пояснювалися умови заповнення бланків та гарантувалася анонімність відповідей. Середня

тривалість обстеження становила 30–40 хвилин. Усі респонденти перебували в однакових умовах, що забезпечувало об'єктивність отриманих результатів.

Обробка результатів дослідження здійснювалася з використанням методів математичної статистики. Зокрема, застосовувалися методи описової статистики (визначення середніх значень, відсоткових співвідношень), а також кореляційний аналіз для встановлення взаємозв'язку між рівнем самооцінки та показниками самотності. Це дозволило не лише охарактеризувати загальні тенденції у вибірці, але й виявити статистично значущі залежності між досліджуваними змінними.

Важливим аспектом організації дослідження було дотримання етичних принципів. Участь респондентів була добровільною, кожен учасник мав право відмовитися від участі на будь-якому етапі. Отримані результати використовувалися виключно в узагальненому вигляді та не підлягали розголошенню.

Таким чином, організація емпіричного дослідження ґрунтувалася на принципах наукової обґрунтованості, системності та етичності. Використання **валідних психодіагностичних методик та застосування статистичних методів** обробки даних забезпечило достовірність отриманих результатів і створило основу для подальшого аналізу взаємозв'язку між самооцінкою та переживанням самотності особистості в умовах воєнного стану.

2.2 Етапи проведення дослідження

Емпіричне дослідження впливу самооцінки на переживання самотності особистості в умовах воєнного стану було організовано з урахуванням сучасних методологічних підходів до психологічних досліджень та відповідно до принципів наукової обґрунтованості, системності, об'єктивності та етичності. Процедура дослідження передбачала чітку поетапну організацію, що забезпечило логічну послідовність виконання дослідницьких завдань і достовірність отриманих результатів.

Організація дослідження ґрунтувалася на загальнонаукових принципах психологічного пізнання, зокрема принципах детермінізму, розвитку, єдності свідомості та діяльності, а також системного підходу до вивчення особистості. Відповідно до цих принципів, самооцінка та самотність розглядалися як взаємопов'язані психологічні явища, що формуються та проявляються у процесі соціальної взаємодії особистості.

Процедура проведення дослідження включала кілька взаємопов'язаних етапів: теоретико-підготовчий, організаційний, емпіричний (діагностичний) та узагальнювально-інтерпретаційний. Кожен із зазначених етапів мав власні завдання, зміст і специфіку реалізації.

Теоретико-підготовчий етап є фундаментальним для будь-якого наукового дослідження, оскільки саме на цьому етапі формується концептуальна основа дослідницької роботи. У межах даного етапу здійснювався аналіз наукових джерел з проблематики самотності та самооцінки особистості, зокрема праць вітчизняних і зарубіжних учених [16; 24; 29; 46].

Основною метою цього етапу було визначення теоретичних підходів до розуміння досліджуваних феноменів, уточнення понятійно-категоріального апарату, а також формулювання мети, завдань, об'єкта та предмета дослідження. Особлива увага приділялася виявленню основних чинників, що впливають на формування самооцінки та переживання самотності, а також аналізу їх взаємозв'язку.

У процесі теоретичного аналізу було встановлено, що самотність є складним психологічним явищем, яке має емоційний, когнітивний та поведінковий компоненти. Водночас самооцінка розглядається як центральне утворення самосвідомості, що визначає ставлення особистості до самої себе та впливає на її соціальну поведінку.

На цьому етапі також було сформульовано робочу гіпотезу дослідження, яка передбачає наявність взаємозв'язку між рівнем самооцінки та інтенсивністю переживання самотності особистості. Крім того, було визначено критерії відбору психодіагностичних методик, серед яких: валідність, надійність,

стандартизованість, можливість кількісної обробки результатів та адаптованість до умов групового дослідження.

Організаційний етап передбачав підготовку до безпосереднього проведення дослідження. На цьому етапі було визначено базу дослідження, сформовано вибірку респондентів, підготовлено діагностичний інструментарій та створено умови для проведення психодіагностичного обстеження.

Базою дослідження було обрано Боярське комунальне підприємство КП «БГВУЖКГ», що дозволило дослідити особливості самооцінки та самотності у представників працюючого населення. Формування вибірки здійснювалося з урахуванням принципу репрезентативності. До складу вибірки увійшли працівники підприємства віком від 35 до 48 років.

На цьому етапі також було розроблено інструктивні матеріали для респондентів, що містили пояснення щодо мети дослідження, порядку виконання завдань та правил заповнення опитувальників. Особлива увага приділялася забезпеченню зрозумілості інструкцій, що є важливим чинником достовірності отриманих результатів.

Крім того, було вирішено питання організації простору дослідження: визначено місце проведення тестування, забезпечено відповідні умови (відсутність сторонніх подразників, комфортна атмосфера, достатній рівень освітлення тощо). Це дозволило мінімізувати вплив зовнішніх факторів на результати дослідження.

Емпіричний етап передбачав безпосереднє проведення психодіагностичного обстеження респондентів. Дослідження проводилося у груповій формі, що є доцільним при роботі з великою кількістю учасників.

Перед початком тестування респондентам було надано загальну інформацію про дослідження, наголошено на добровільності участі та конфіденційності результатів. Також було підкреслено, що отримані дані будуть використані виключно в наукових цілях.

Процедура дослідження передбачала послідовне застосування комплексу психодіагностичних методик. Респондентам пропонувалося заповнити

опитувальники у визначеній послідовності, що дозволяло уникнути впливу попередніх відповідей на наступні.

Першою застосовувалася методика діагностики суб'єктивного відчуття самотності Д. Рассела [53], яка дозволяє оцінити рівень переживання самотності як суб'єктивного психологічного стану. Респондентам пропонувалося оцінити частоту переживання певних станів за шкалою, що забезпечує можливість кількісного аналізу результатів.

Далі використовувалася шкала самооцінки М. Розенберга [51], яка дозволяє визначити загальний рівень самооцінки особистості. Методика є короткою та зручною у застосуванні, що робить її ефективною в умовах групового дослідження.

Наступним етапом було застосування методики Н. В. Казанцевої [14], яка дозволяє уточнити рівень та адекватність самооцінки. Використання цієї методики доповнює результати шкали Розенберга та забезпечує більш глибокий аналіз самосприйняття особистості.

Завершальною методикою було використання опитувальника С. Г. Корчагіної [18], спрямованого на визначення типу самотності. Це дозволило розширити розуміння досліджуваного явища та виявити його структурні особливості.

Тривалість проведення дослідження становила в середньому 30–40 хвилин. Усі учасники перебували в однакових умовах, що забезпечувало стандартизацію процедури дослідження.

Важливою складовою процедури дослідження є врахування специфіки соціального контексту, зокрема умов воєнного стану. Проведення дослідження в таких умовах потребує особливої уваги до психологічного стану респондентів, оскільки вони можуть перебувати у стані підвищеного стресу, тривожності або емоційного виснаження.

У зв'язку з цим під час організації дослідження було враховано необхідність створення максимально комфортних та безпечних умов для

учасників. Дослідження проводилося у спокійній атмосфері, без додаткового психологічного навантаження.

Також було передбачено можливість припинення участі у дослідженні на будь-якому етапі без негативних наслідків для респондентів. Це відповідає етичним стандартам психологічної практики та сприяє підвищенню довіри до дослідника.

Важливим елементом процедури дослідження є дотримання етичних принципів. У дослідженні було забезпечено добровільність участі, інформовану згоду респондентів, конфіденційність отриманих даних та їх використання виключно в наукових цілях.

Учасники дослідження були поінформовані про те, що результати будуть представлені у узагальненому вигляді без зазначення особистих даних. Це забезпечило відкритість та щирість відповідей респондентів.

Таким чином, процедура проведення емпіричного дослідження була побудована на засадах системності, послідовності та наукової обґрунтованості. Чітке дотримання етапів дослідження, використання валідного психодіагностичного інструментарію та врахування специфіки соціального контексту забезпечили надійність і достовірність отриманих даних.

Організація дослідження дозволила створити умови для об'єктивного вивчення взаємозв'язку між самооцінкою та переживанням самотності особистості, що є важливим для подальшого аналізу та інтерпретації результатів.

2.3 Аналіз та інтерпретація результатів емпіричного дослідження впливу самооцінки на самотність особистості в умовах воєнного стану

Дослідження особливостей переживання самотності та рівня самооцінки проводилося на базі Боярського комунального підприємства КП «БГВУЖКГ». У дослідженні взяли участь 50 працівників підприємства, серед яких 32 жінки та 18 чоловіків віком від 35 до 48 років.

На першому етапі було проведено психологічне тестування із застосуванням комплексу психодіагностичних методик, які дозволили визначити рівень переживання самотності, типи самотності та рівень самооцінки досліджуваних.

Першою була використана методика «Діагностика суб'єктивного почуття самотності» Д. Рассела, яка спрямована на визначення рівня переживання самотності.

Отримані результати представлені в таблиці 2.1.

Таблиця 2.1

Рівні суб'єктивного переживання самотності за методикою Д. Рассела

Рівень самотності	Кількість осіб	%
Низький	9	18
Середній	24	48
Високий	17	34
Разом	50	100

Як видно з таблиці 2.1, найбільша кількість досліджуваних має середній рівень переживання самотності - 48%. Це свідчить про те, що почуття самотності у цих осіб проявляється періодично та залежить від життєвих обставин.

Високий рівень самотності був виявлений у 34% респондентів. Для таких людей характерні емоційний дискомфорт, відчуття ізольованості, нестача довірливих міжособистісних відносин та зниження задоволеності життям.

Низький рівень самотності мають 18% досліджуваних, що свідчить про достатній рівень соціальних контактів, задоволеність міжособистісними взаєминами та позитивне ставлення до власного життя.

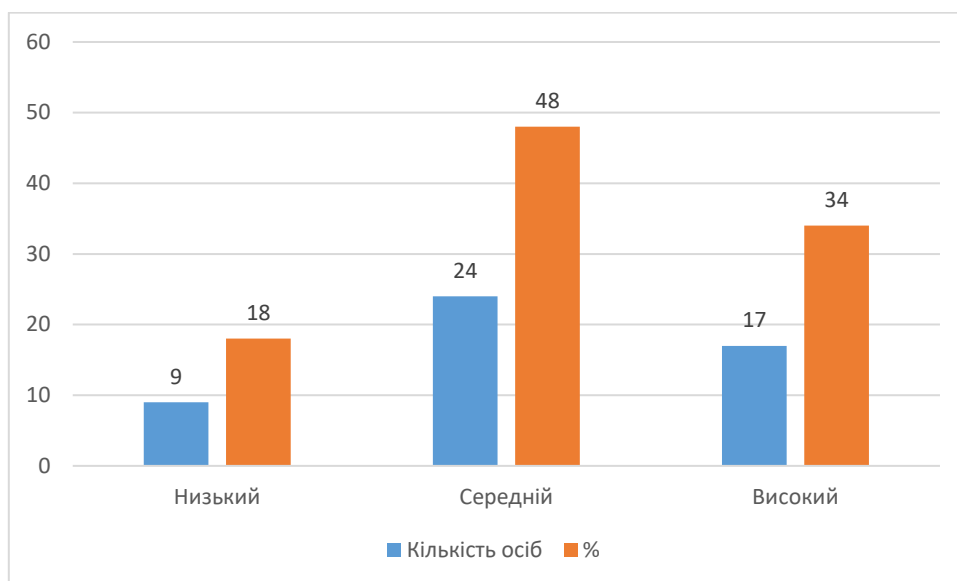

Рис. 2.1. Рівні суб'єктивного переживання самотності (за методикою Д.Рассела)

Отже, результати методики показують, що значна частина досліджуваних у певній мірі переживає почуття самотності, що може бути пов'язано із професійним навантаженням, життєвими труднощами та обмеженістю соціальних контактів.

Наступним етапом дослідження було визначення рівня самооцінки особистості за шкалою М. Розенберга.

Результати представлені в таблиці 2.2.

Таблиця 2.2

Рівні самооцінки за методикою М. Розенберга

Рівень самооцінки	Кількість осіб	%
Низький	16	32
Середній	23	46
Високий	11	22
Разом	50	100

Аналіз результатів показує, що середній рівень самооцінки мають 46% досліджуваних. Це свідчить про відносно стабільне ставлення до себе, здатність адекватно оцінювати власні можливості та досягнення.

Низька самооцінка була виявлена у 32% респондентів. Для таких осіб характерна невпевненість у власних силах, сумніви щодо власних здібностей та схильність недооцінювати свої можливості.

Високий рівень самооцінки мають 22% досліджуваних. Такі люди характеризуються впевненістю у власних можливостях, позитивним ставленням до себе та високим рівнем самоприйняття.

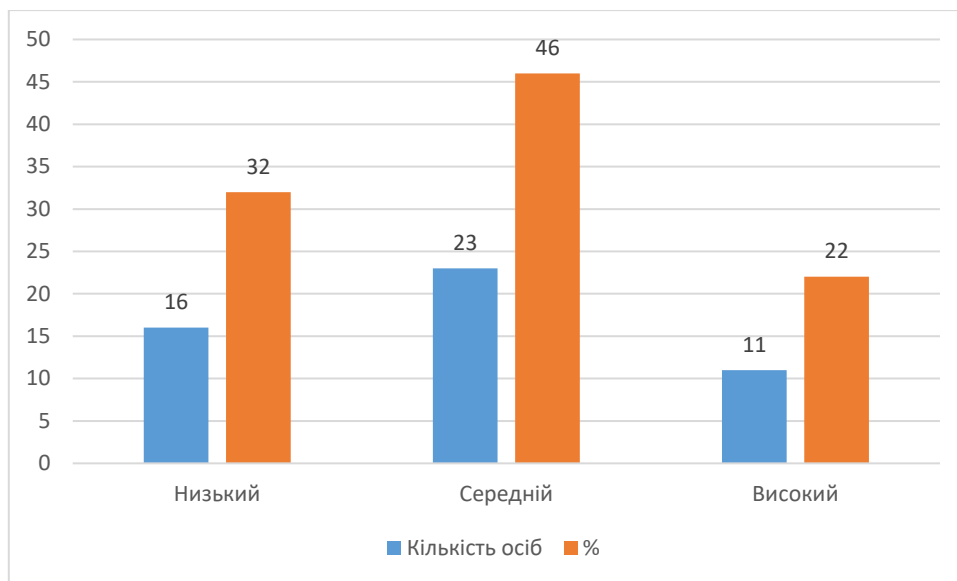

Рис. 2.2. Рівні самооцінки (за методикою Розенберга)

Таким чином, результати методики Розенберга свідчать про те, що більшість респондентів мають середній рівень самооцінки, що є найбільш оптимальним для психологічного благополуччя.

Для більш детального дослідження самооцінки було застосовано методику визначення самооцінки Казанцевої.

Результати представлені в таблиці 2.3.

Таблиця 2.3

Рівні самооцінки за методикою Казанцевої

Рівень самооцінки	Кількість осіб	%
Занижена	19	38
Адекватна	21	42
Завищена	10	20
Разом	50	100

Згідно з результатами дослідження адекватна самооцінка притаманна 42% досліджуваних. Такі люди здатні реалістично оцінювати свої можливості та результати діяльності.

Занижений рівень самооцінки спостерігається у 38% респондентів. Для них характерні невпевненість у собі, страх помилки, схильність до самокритики та зниження рівня домагань.

Завищена самооцінка була виявлена у 20% досліджуваних. Такі особи часто переоцінюють власні можливості, прагнуть до лідерства та можуть недостатньо критично ставитися до своїх помилок.

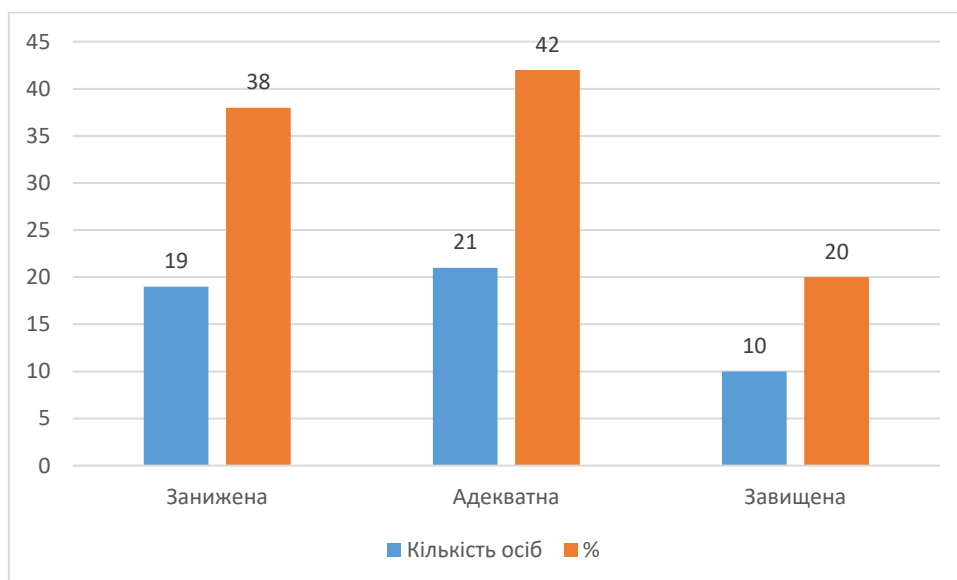

Рис. 2.3. Рівні самооцінки (за методикою Т.В. Казанцевої)

Отже, можна зробити висновок, що у значної частини респондентів самооцінка має адекватний характер, проте помітна частка досліджуваних має тенденцію до її заниження.

Для визначення типів самотності було використано методику С.Г. Корчагіної «Визначення виду самотності».

Результати представлені в таблиці 2.4.

Види самотності за методикою С.Г. Корчагіної

Вид самотності	Кількість осіб	%
Дифузна	23	46
Відчужуюча	12	24
Дисоційована	15	30
Разом	50	100

Згідно з отриманими результатами найбільш поширеним видом самотності є дифузна самотність - 46%. Вона характеризується суперечливістю емоційних переживань, підвищеною чутливістю до соціальних контактів та потребою у підтримці з боку оточуючих.

Дисоційована самотність спостерігається у 30% досліджуваних. Для цього типу характерна внутрішня суперечливість, поєднання прагнення до близькості з одночасним відчуженням від інших людей.

Найменш поширеною є відчужуюча самотність - 24%. Вона проявляється у недовірі до оточуючих, униканні міжособистісних контактів та зниженій потребі у соціальній взаємодії.

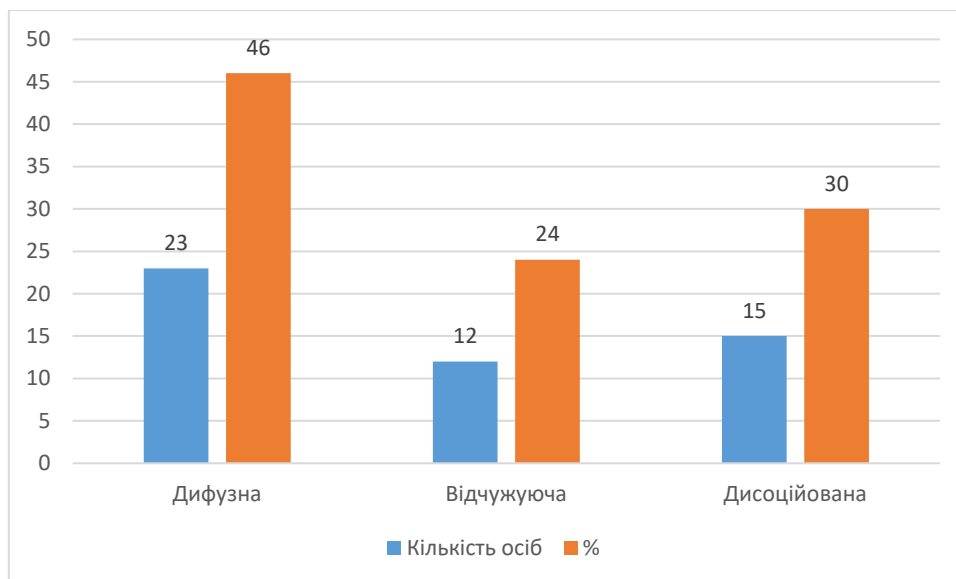

Рис. 2.4. Види самотності (за методикою С.Г. Корчагіної)

Отже, результати дослідження свідчать про різноманітність проявів переживання самотності серед досліджуваних.

Результати проведеного дослідження показали, що переживання самотності тісно пов'язане з рівнем самооцінки особистості. Особи з низькою самооцінкою частіше відчувають високий рівень самотності, що проявляється у відчутті ізолюваності, емоційному дискомфорті та труднощах у міжособистісному спілкуванні.

Натомість досліджувані з адекватною або високою самооцінкою значно рідше переживають почуття самотності, характеризуються більшою впевненістю у собі, активністю та здатністю встановлювати ефективні соціальні контакти.

З метою більш глибокого аналізу отриманих результатів було проведено статистичний аналіз взаємозв'язку між рівнем переживання самотності та рівнем самооцінки досліджуваних. Такий аналіз дозволяє визначити, чи існує статистично значуща залежність між зазначеними психологічними характеристиками та наскільки вираженим є цей взаємозв'язок.

Для визначення сили та напрямку взаємозв'язку між досліджуваними показниками було використано коефіцієнт кореляції Пірсона (r). Даний статистичний показник дозволяє встановити ступінь зв'язку між двома змінними та визначити, чи є цей зв'язок прямим або зворотним.

У дослідженні було проаналізовано взаємозв'язок між такими показниками:

- рівень суб'єктивного переживання самотності за методикою Д. Рассела;
- рівень самооцінки за шкалою М. Розенберга;
- рівень самооцінки за методикою Казанцевої;
- типи переживання самотності за методикою С. Г. Корчагіної.

Для проведення статистичного аналізу кожному рівню показників було присвоєно умовні числові значення. Наприклад, низькому рівню самотності відповідало значення 1, середньому - 2, високому - 3. Аналогічним чином були закодовані рівні самооцінки. Для методики визначення виду самотності за С. Г. Корчагіною кожному типу самотності також було присвоєно умовне числове значення для подальшого статистичного аналізу.

Результати кореляційного аналізу представлені в таблиці 2.5.

Кореляційний зв'язок між показниками самотності та самооцінки

Показники	Коефіцієнт кореляції (r)
Самотність (Рассел) – самооцінка (Розенберг)	-0,54
Самотність (Рассел) – самооцінка (Казанцева)	-0,48
Самотність (Рассел) – вид самотності (Корчагіна)	0,36
Вид самотності (Корчагіна) – самооцінка (Розенберг)	-0,41

Як видно з таблиці 2.5, між досліджуваними показниками простежуються певні кореляційні зв'язки різної сили та напрямку.

Зокрема, між рівнем самотності за методикою Д. Рассела та рівнем самооцінки за шкалою Розенберга виявлено помірний зворотний кореляційний зв'язок ($r=-0,54$). Це означає, що зі зростанням рівня самотності у досліджуваних спостерігається тенденція до зниження рівня самооцінки.

Іншими словами, особи, які мають високий рівень переживання самотності, частіше характеризуються заниженою самооцінкою, невпевненістю у власних можливостях та труднощами у встановленні соціальних контактів.

Подібна тенденція спостерігається і у взаємозв'язку між рівнем самотності та самооцінкою за методикою Казанцевої. Коефіцієнт кореляції становить $r=0,48$, що також свідчить про наявність помірного негативного зв'язку між зазначеними показниками.

Це означає, що досліджувані з більш вираженим почуттям самотності частіше мають занижений рівень самооцінки, що може проявлятися у невпевненості у собі, підвищеній самокритичності та схильності недооцінювати власні можливості.

Крім того, було встановлено позитивний кореляційний зв'язок між рівнем самотності за методикою Рассела та типом самотності за методикою Корчагіної ($r=0,36$). Це свідчить про те, що зі зростанням інтенсивності переживання самотності більш виражено проявляються певні психологічні типи самотності, зокрема дифузна або дисоційована.

Також було встановлено зворотний кореляційний зв'язок між видом самотності за методикою Корчагіної та рівнем самооцінки за шкалою Розенберга

($r=-0,41$). Це означає, що певні типи самотності можуть супроводжуватися зниженням самооцінки особистості та погіршенням психологічного самопочуття.

Отримані результати дозволяють зробити висновок про те, що рівень самооцінки виступає важливим психологічним фактором переживання самотності. Люди з низькою самооцінкою частіше відчувають невпевненість у власних можливостях, сумніваються у своїй значущості для інших людей та можуть уникати соціальних контактів. У свою чергу це може сприяти формуванню відчуття ізольованості та емоційної віддаленості від оточуючих.

Водночас особи з адекватною або високою самооцінкою, як правило, характеризуються більшою впевненістю у собі, відкритістю до спілкування та здатністю будувати ефективні міжособистісні взаємини. Завдяки цьому вони рідше переживають почуття самотності та легше адаптуються до різних життєвих ситуацій.

Крім того, аналіз результатів дослідження показав, що досліджувані з високим рівнем самотності частіше демонструють ознаки емоційної нестабільності, тривожності та незадоволеності власним життям. Такі особи можуть відчувати труднощі у встановленні довірливих відносин з іншими людьми, що ще більше посилює їхнє почуття самотності.

Варто також зазначити, що самооцінка безпосередньо впливає на характер міжособистісної взаємодії. Люди з низькою самооцінкою часто очікують негативної оцінки з боку оточуючих, що може призводити до уникнення соціальних контактів, замкненості та емоційної дистанції. У результаті цього формується замкнене коло, у якому низька самооцінка посилює переживання самотності, а самотність, у свою чергу, ще більше знижує самооцінку.

Таким чином, проведений статистичний аналіз підтверджує наявність взаємозв'язку між різними аспектами переживання самотності та рівнем самооцінки особистості. Отримані результати свідчать про те, що чим нижчий рівень самооцінки людини, тим більш вираженим є переживання самотності та тим більш складні форми вона може набувати.

Виявлений кореляційний зв'язок має важливе практичне значення, оскільки дозволяє визначити напрямки психологічної роботи, спрямованої на зниження рівня самотності. Зокрема, важливим завданням психологічної підтримки може бути розвиток позитивного ставлення людини до себе, підвищення рівня впевненості у власних можливостях та формування навичок ефективної міжособистісної взаємодії.

Отже, результати кореляційного аналізу підтверджують гіпотезу дослідження про наявність взаємозв'язку між переживанням самотності та рівнем самооцінки особистості. Це свідчить про необхідність комплексного підходу до вивчення психологічних факторів самотності та розробки програм психологічної допомоги, спрямованих на гармонізацію особистісного розвитку та покращення якості соціальних взаємин.

Висновки до розділу 2

У другому розділі роботи було проведено емпіричне дослідження особливостей переживання самотності та рівня самооцінки особистості. Дослідження здійснювалося на базі Боярського комунального підприємства КП «БГВУЖКГ». У ньому взяли участь 50 респондентів віком від 35 до 48 років, серед яких 32 жінки та 18 чоловіків.

З метою вивчення досліджуваної проблеми було використано комплекс психодіагностичних методик, зокрема: методику діагностики суб'єктивного почуття самотності Д. Рассела, шкалу самооцінки М. Розенберга, методику визначення самооцінки Казанцевої та методику визначення виду самотності С. Г. Корчагіної. Використання декількох методик дозволило комплексно дослідити як рівень переживання самотності, так і особливості самооцінки досліджуваних.

Аналіз результатів дослідження за методикою Д. Рассела показав, що найбільша частина респондентів має середній рівень переживання самотності (48%). Високий рівень самотності було виявлено у 34% досліджуваних, тоді як

низький рівень спостерігається у 18% респондентів. Отримані результати свідчать про те, що значна частина опитаних періодично відчуває почуття самотності, що може бути пов'язано з особливостями соціальної взаємодії, життєвими обставинами та емоційним станом особистості.

Результати дослідження рівня самооцінки за шкалою М. Розенберга показали, що середній рівень самооцінки притаманний 46% респондентів, низький рівень - 32%, а високий - 22%. Це свідчить про те, що більшість досліджуваних загалом мають відносно стабільне ставлення до себе та здатні адекватно оцінювати власні можливості.

Аналіз результатів за методикою Казанцевої показав, що адекватна самооцінка характерна для 42% респондентів, занижена - для 38%, а завищена - для 20% досліджуваних. Таким чином, можна зробити висновок, що хоча значна частина респондентів має адекватну самооцінку, помітна частка досліджуваних схильна до її заниження.

Дослідження виду самотності за методикою С. Г. Корчагіної показало, що найбільш поширеним типом є дифузна самотність (46%). Дисоційована самотність спостерігається у 30% респондентів, тоді як відчужуючий тип самотності притаманний 24% досліджуваних. Це свідчить про те, що у значній частині опитаних самотність проявляється у суперечливих емоційних переживаннях та підвищеній потребі у соціальній підтримці.

З метою більш глибокого аналізу отриманих результатів було проведено кореляційний аналіз взаємозв'язку між рівнем переживання самотності та рівнем самооцінки особистості. Для цього було використано коефіцієнт кореляції Пірсона. Результати аналізу показали наявність помірною зворотного зв'язку між рівнем самотності та рівнем самооцінки. Зокрема, між показниками самотності за методикою Рассела та самооцінкою за шкалою Розенберга було виявлено кореляцію $r=-0,54$, а між рівнем самотності та самооцінкою за методикою Казанцевої - $r=-0,48$.

Отримані результати свідчать про те, що зі зростанням рівня самотності у досліджуваних спостерігається тенденція до зниження рівня самооцінки. Крім

того, було встановлено певні взаємозв'язки між типами самотності та рівнем самооцінки, що підтверджує комплексний характер досліджуваної проблеми.

Таким чином, результати проведеного емпіричного дослідження підтверджують гіпотезу про існування взаємозв'язку між переживанням самотності та рівнем самооцінки особистості. Особи з низькою самооцінкою частіше переживають почуття самотності та мають труднощі у встановленні міжособистісних контактів. Натомість люди з адекватною або високою самооцінкою характеризуються більшою впевненістю у собі, соціальною активністю та здатністю до ефективної взаємодії з оточуючими.

РОЗДІЛ 3

ПСИХОЛОГІЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПОДОЛАННЯ ПОЧУТТЯ САМОТНОСТІ ТА ПІДВИЩЕННЯ САМООЦІНКИ ОСОБИСТОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

3.1 Основні напрями корекції почуття самотності та розвитку самооцінки особистості

У сучасних умовах розвитку суспільства проблема психологічного благополуччя особистості набуває особливої актуальності. Значні соціальні трансформації, нестабільність життєвих умов, а також вплив кризових явищ, зокрема воєнного стану, суттєво змінюють характер соціальної взаємодії та внутрішній стан людини. У таких умовах зростає рівень психологічної напруги, тривожності, невизначеності, що, у свою чергу, сприяє актуалізації таких феноменів, як самотність та порушення самооцінки.

Самотність у сучасній психології розглядається не лише як відсутність соціальних контактів, а передусім як суб'єктивне переживання незадоволеності міжособистісними взаєминами, дефіциту емоційної близькості та підтримки. Вона може виникати навіть за наявності значної кількості соціальних зв'язків, що свідчить про її глибокий внутрішньо-психологічний характер. Самотність пов'язана з широким спектром негативних емоційних станів, таких як тривога, депресивні переживання, почуття непотрібності, ізольованості та відчуженості.

Особливої значущості проблема самотності набуває в умовах воєнного стану, коли відбувається порушення звичних соціальних зв'язків, вимушене переміщення, розлука з близькими, зміна умов життя та праці. Такі фактори значно ускладнюють процес соціальної адаптації особистості та можуть спричиняти посилення відчуття самотності навіть у соціально активних осіб. Водночас тривале перебування у стані самотності негативно впливає на психічне здоров'я, знижує рівень життєвої задоволеності та може призводити до дезадаптивних форм поведінки.

Не менш важливим психологічним феноменом, що тісно пов'язаний із переживанням самотності, є самооцінка особистості. Самооцінка виступає центральним компонентом самосвідомості та визначає ставлення людини до самої себе, своїх можливостей, досягнень і соціального статусу. Вона виконує регулятивну функцію, впливаючи на поведінку, емоційні реакції та характер міжособистісної взаємодії.

Рівень самооцінки значною мірою визначає, яким чином особистість сприймає себе у соціальному середовищі та як вона вибудовує взаємини з іншими людьми. Особи з адекватною та позитивною самооцінкою, як правило, демонструють більшу впевненість у собі, здатність до ефективної комунікації та високий рівень соціальної адаптації. Натомість занижена самооцінка часто супроводжується невпевненістю, страхом відторгнення, труднощами у встановленні контактів, що може сприяти формуванню та поглибленню почуття самотності.

Взаємозв'язок між самооцінкою та самотністю має двосторонній характер. З одного боку, низька самооцінка може виступати чинником, що сприяє виникненню самотності, оскільки особистість уникає соціальних контактів або не здатна їх ефективно підтримувати. З іншого боку, тривале переживання самотності може негативно впливати на самооцінку, знижуючи рівень самоприйняття та впевненості у власній значущості. Такий взаємозв'язок формує замкнене коло, розірвання якого потребує цілеспрямованого психологічного впливу.

У зв'язку з цим особливого значення набуває проблема психологічної корекції почуття самотності та розвитку адекватної самооцінки особистості. Корекційна робота спрямована не лише на зменшення негативних переживань, але й на формування внутрішніх ресурсів особистості, підвищення її психологічної стійкості та здатності до ефективної соціальної взаємодії.

Сучасні підходи до психологічної корекції ґрунтуються на інтеграції різних теоретичних напрямів, зокрема когнітивно-поведінкового, гуманістичного, психодинамічного та соціально-психологічного підходів.

Кожен із них пропонує власне бачення причин виникнення самотності та порушень самооцінки, а також відповідні методи їх корекції.

Когнітивно-поведінковий підхід акцентує увагу на ролі негативних автоматичних думок, дисфункціональних переконань та когнітивних викривлень у формуванні почуття самотності та заниженої самооцінки. Відповідно, основним напрямом корекції є зміна неадаптивних когнітивних установок, розвиток навичок саморегуляції та формування конструктивних моделей поведінки.

Гуманістичний підхід розглядає самотність як наслідок порушення процесу самореалізації та недостатнього рівня самоприйняття. У межах цього підходу особлива увага приділяється розвитку позитивного ставлення до себе, формуванню адекватної самооцінки, розкриттю внутрішнього потенціалу особистості.

Соціально-психологічний підхід підкреслює значення міжособистісної взаємодії та соціального середовища у формуванні самотності та самооцінки. Відповідно, корекційна робота спрямована на розвиток комунікативних навичок, розширення соціальних контактів, підвищення соціальної активності особистості.

В умовах воєнного стану особливого значення набувають комплексні корекційні програми, що поєднують різні підходи та враховують специфіку психоемоційного стану людини. Такі програми мають бути спрямовані не лише на індивідуальний рівень, але й на групову та соціальну взаємодію, що дозволяє створити підтримувальне середовище та зменшити відчуття ізольованості.

Слід зазначити, що ефективність корекції почуття самотності значною мірою залежить від індивідуальних особливостей особистості, її життєвого досвіду, рівня соціальної підтримки та готовності до змін. Тому важливим є індивідуалізований підхід до вибору методів психологічного впливу, що враховує специфіку кожного конкретного випадку.

В умовах війни проблема самотності набуває особливої актуальності, оскільки супроводжується підвищеним рівнем стресу, тривожності, втратами

соціальних зв'язків та відчуттям невизначеності. З метою профілактики та психологічної корекції негативних психоемоційних станів застосовується широкий спектр психотерапевтичних підходів і практичних методів, спрямованих на підтримку особистості, відновлення її внутрішніх ресурсів та розвиток адекватної самооцінки[18].

Сучасна психологічна практика пропонує різноманітні напрями як індивідуальної, так і групової психотерапії, що ефективно використовуються для вирішення завдань психогігієни, психопрофілактики та психокорекції. Успішне подолання психологічних труднощів, зокрема почуття самотності, сприяє переходу особистості на новий рівень психічного розвитку, формуванню внутрішньої гармонії, підвищенню впевненості у собі та здатності до самореалізації навіть в умовах воєнного часу[19].

До основних напрямів корекції самотності під час війни належать:

- **Соціально-психологічний напрям**, який передбачає проведення психодіагностики для виявлення осіб із підвищеним ризиком переживання самотності, організацію тренінгів розвитку комунікативних навичок, а також здійснення психотерапевтичної та психокорекційної роботи, спрямованої на зменшення інтенсивності негативних переживань і підвищення рівня самооцінки.

- **Організаційний напрям** включає створення умов для формування нових соціальних зв'язків, зокрема через групи підтримки, клуби спілкування, волонтерські ініціативи. В умовах війни важливим є залучення особистості до соціально значущої діяльності, що сприяє відчуттю приналежності, корисності та зменшенню ізоляції.

- **Соціально-медичний напрям** орієнтований на формування навичок здорового способу життя, підтримку психічного та фізичного здоров'я, а також навчання способам саморегуляції та стресостійкості.

Аналіз поведінкових реакцій осіб, які переживають самотність у кризових умовах, свідчить про наявність різних стратегій подолання цього стану. До

найбільш поширених належать як конструктивні, так і деструктивні форми реагування. Зокрема, виділяють[34]:

- емоційно спрямовані реакції (які можуть включати ризиковану поведінку);
- духовно орієнтовані практики (саморефлексія, звернення до внутрішніх цінностей);
- активний пошук нових вражень та діяльностей;
- індивідуальна діяльність (навчання, робота, читання);
- рефлексивне усамітнення як форма самопізнання;
- прагнення до близьких міжособистісних контактів;
- пасивні реакції (наприклад, уникнення активності).

У контексті війни особливо важливо спрямовувати особистість до конструктивних стратегій, які сприяють відновленню психологічної рівноваги та зміцненню самооцінки.

Ефективним засобом подолання самотності є психологічні тренінги, які забезпечують можливість усвідомлення власного «Я» через взаємодію з іншими. У груповій роботі формуються навички самопрезентації, розвивається здатність до емоційного самовираження, підвищується рівень впевненості у собі та вдосконалюються комунікативні компетентності.

Особливої уваги потребують ситуації втрати близьких, вимушеного переселення чи розлучення, що є типовими для воєнного періоду. У таких випадках доцільними є наступні напрями подолання самотності:

- активне включення в різні види діяльності;
- формування нових соціальних ролей і відносин;
- усвідомлення та розвиток власних внутрішніх ресурсів;
- підтримка зв'язків із родиною та близьким оточенням.

Серед сучасних психотерапевтичних підходів, що застосовуються для корекції самотності та підвищення самооцінки, важливе місце займають психодинамічні та когнітивні напрями. Психодинамічний підхід акцентує увагу на глибинних переживаннях особистості та значенні терапевтичних відносин,

тоді як когнітивний підхід спрямований на виявлення та зміну неадаптивних переконань і мисленнєвих установок, що підтримують відчуття самотності та знижують самооцінку[32].

Програма психокорекційної допомоги особистості в умовах війни має бути спрямована на поетапне подолання внутрішніх психологічних бар'єрів, що зумовлюють виникнення та поглиблення почуття самотності. Важливим аспектом є розвиток здатності до усвідомлення власних емоційних станів, формування навичок рефлексії та саморегуляції, що сприяє зниженню інтенсивності негативних переживань і підвищенню рівня самооцінки.

Особливу роль у цьому процесі відіграє психологічний тренінг як ефективний інструмент довготривалого впливу. На відміну від короткотривалих форм допомоги, тренінг забезпечує не лише ситуативне покращення емоційного стану, але й сприяє формуванню стійких моделей поведінки, розвитку комунікативної компетентності та зміцненню внутрішніх ресурсів особистості. У воєнних умовах це набуває особливої значущості, оскільки людина стикається з постійними викликами, що потребують адаптивності та психологічної стійкості.

Групова форма роботи є однією з найбільш результативних у корекції почуття самотності. Вона створює безпечний простір для взаємодії, дозволяє учасникам відчувати підтримку, прийняття та приналежність до соціальної групи. Участь у тренінгових заняттях сприяє розвитку навичок ефективного спілкування, формуванню довіри до інших, підвищенню самооцінки та самоповаги. Крім того, взаємодія в групі допомагає особистості краще усвідомити власні поведінкові патерни, скоригувати неадаптивні установки та сформувати нові, більш конструктивні способи міжособистісної взаємодії.

Запропонована програма тренінгу спрямована на підтримку особистості в подоланні самотності в умовах війни, розвиток позитивного світосприйняття та зміцнення самооцінки.

Програма психологічного тренінгу з корекції почуття самотності та розвитку самооцінки особистості в умовах війни

№	Тема заняття	Мета заняття	Основні вправи та методи	Очікувані результати
1	Знайомство та формування довіри	Створення безпечної атмосфери, згуртування групи	Вправа «Знайомство», правила групи, очікування	Формування довіри, зниження напруги
2	Усвідомлення почуття самотності	Допомогти учасникам усвідомити власні переживання	Вправа «Мое відчуття самотності», рефлексія	Усвідомлення емоцій, зниження внутрішнього напруження
3	Самооцінка та образ «Я»	Формування позитивного ставлення до себе	Тестування, вправа «Мої сильні сторони»	Підвищення самооцінки
4	Емоційна саморегуляція	Навчити керувати емоційними станами	Дихальні техніки, релаксація	Зниження тривожності та стресу
5	Комунікативні навички	Розвиток ефективного спілкування	Рольові ігри, активне слухання	Покращення навичок взаємодії
6	Довіра та міжособистісні відносини	Формування довірливих стосунків	Вправа «Довіра», групові обговорення	Зміцнення соціальних зв'язків
7	Подолання негативних думок	Зміна неадаптивних установок	Когнітивні вправи, «переформулювання думок»	Формування позитивного мислення
8	Ресурси особистості	Виявлення внутрішніх ресурсів	Вправа «Мої ресурси», візуалізація	Підвищення впевненості в собі
9	Соціальна активність	Мотивація до взаємодії з оточенням	Планування активностей, групові проєкти	Зменшення ізоляції
10	Підсумкове заняття	Закріплення результатів	Рефлексія, зворотний зв'язок	Усвідомлення змін, підвищення самооцінки

Таким чином, використання комплексної тренінгової програми в умовах війни сприяє не лише зниженню рівня переживання самотності, але й забезпечує розвиток особистісних ресурсів, формування адекватної самооцінки та підвищення здатності до ефективної соціальної взаємодії. Це, у свою чергу,

створює передумови для психологічної адаптації особистості до складних життєвих обставин.

3.2 Рекомендації для психологічної роботи з подолання почуття самотності та підвищення рівня самооцінки особистості

Проблема подолання почуття самотності та формування адекватної самооцінки особистості є однією з ключових у сучасній практичній психології. Особливої актуальності вона набуває в умовах воєнного стану, коли значна частина населення перебуває під впливом хронічного стресу, соціальної ізоляції та невизначеності. У таких умовах зростає потреба у розробці ефективних психологічних рекомендацій, спрямованих на відновлення емоційної рівноваги, підвищення рівня самоприйняття та покращення якості міжособистісних взаємин.

Психологічна робота з подолання самотності та підвищення самооцінки має здійснюватися комплексно та включати індивідуальні, групові та соціально-психологічні заходи. Вона повинна базуватися на науково обґрунтованих підходах, зокрема когнітивно-поведінковому, гуманістичному та соціально-психологічному, що забезпечує її ефективність і результативність.

Ефективна психологічна допомога повинна ґрунтуватися на низці принципів. Перш за все, це принцип індивідуального підходу, який передбачає врахування особистісних характеристик клієнта, його життєвого досвіду, рівня соціальної адаптації та психоемоційного стану.

Другим важливим принципом є принцип системності, відповідно до якого психологічна робота має охоплювати різні аспекти функціонування особистості: когнітивний, емоційний та поведінковий. Це дозволяє впливати не лише на зовнішні прояви проблеми, але й на її глибинні причини.

Принцип активності передбачає залучення клієнта до процесу психологічної роботи як активного суб'єкта змін. Важливим є формування внутрішньої мотивації до саморозвитку та самовдосконалення.

Не менш важливим є принцип конфіденційності та етичності, що забезпечує довіру між психологом і клієнтом та створює безпечне середовище для саморозкриття.

Одним із найбільш ефективних підходів до подолання самотності та підвищення самооцінки є когнітивно-поведінкова терапія. Вона базується на припущенні, що емоційні стани та поведінка людини визначаються її думками та переконаннями.

У процесі психологічної роботи важливим є виявлення негативних автоматичних думок, які сприяють формуванню почуття самотності, таких як «я нікому не потрібен», «мене не приймають», «я не цікавий іншим». Ці думки часто є ірраціональними та не відповідають реальності, однак суттєво впливають на емоційний стан людини.

Робота з такими переконаннями передбачає їх усвідомлення, критичний аналіз та заміну на більш адаптивні. Наприклад, замість негативного твердження «я не цікавий іншим» формується альтернативне переконання «я можу бути цікавим для інших, якщо проявлю ініціативу».

Крім того, важливим елементом є розвиток навичок саморегуляції, зокрема управління емоціями, подолання тривожності та формування позитивного мислення.

Підвищення рівня самооцінки є важливим напрямом психологічної роботи. Воно передбачає формування адекватного уявлення про себе, розвиток самоприйняття та усвідомлення власної цінності.

Одним із ефективних методів є ведення «щоденника досягнень», у якому клієнт фіксує свої успіхи, навіть незначні. Це сприяє формуванню позитивного образу «Я» та підвищенню впевненості у власних силах.

Важливим є також розвиток навичок самопідтримки, що передбачає формування позитивного внутрішнього діалогу та відмову від надмірної самокритики.

Психологічна робота може включати вправи на усвідомлення власних сильних сторін, цінностей та життєвих цілей, що сприяє формуванню більш стабільної та адекватної самооцінки.

Оскільки самотність часто пов'язана з труднощами у міжособистісній взаємодії, важливим напрямом психологічної роботи є розвиток комунікативних навичок.

До таких навичок належать уміння встановлювати контакт, підтримувати розмову, виражати власні думки та емоції, а також розуміти співрозмовника. Розвиток цих навичок сприяє покращенню якості соціальних взаємин та зменшенню відчуття самотності.

Ефективними є тренінгові заняття, рольові ігри, моделювання соціальних ситуацій, що дозволяють клієнту на практиці відпрацювати необхідні навички.

Групова психологічна робота є важливим засобом подолання самотності, оскільки створює умови для безпосередньої взаємодії з іншими людьми.

Участь у групах психологічної підтримки дозволяє клієнтам відчувати приналежність до спільноти, отримати емоційну підтримку та обмінятися досвідом. Це сприяє зниженню рівня ізолюваності та формуванню позитивних соціальних зв'язків.

Групова робота також сприяє розвитку емпатії, соціальних навичок та підвищенню рівня самооцінки.

Гуманістичний підхід акцентує увагу на унікальності особистості та її здатності до саморозвитку. У межах цього підходу важливим є створення атмосфери безумовного прийняття, підтримки та розуміння.

Психолог виступає як фасилітатор, який допомагає клієнту усвідомити власні потреби, цінності та потенціал. Це сприяє формуванню більш позитивного ставлення до себе та зниженню рівня самотності.

Особливості психологічної роботи в умовах воєнного стану полягають у необхідності врахування підвищеного рівня стресу, тривожності та емоційного виснаження.

У таких умовах важливим є формування навичок психологічної стійкості, здатності до адаптації та подолання труднощів. Рекомендується використовувати методи релаксації, дихальні вправи, техніки зниження тривожності.

Також важливим є відновлення соціальних зв'язків, підтримка контактів із близькими людьми, участь у спільній діяльності.

Важливою складовою подолання самотності є розвиток навичок самопомоги. Особистість повинна навчитися самотійно підтримувати свій психологічний стан, використовувати ефективні стратегії подолання труднощів.

До таких стратегій належать фізична активність, творчість, участь у соціальних заходах, розвиток нових інтересів.

Таким чином, психологічна робота з подолання самотності та підвищення самооцінки повинна бути комплексною та включати:

- роботу з когнітивними установками;
- розвиток емоційної саморегуляції;
- формування адекватної самооцінки;
- розвиток комунікативних навичок;
- використання групових форм роботи;
- підтримку психологічної стійкості в умовах стресу.

Застосування зазначених рекомендацій сприяє зниженню рівня самотності, підвищенню самооцінки та покращенню загального психологічного благополуччя особистості.

З метою підвищення ефективності психологічної роботи доцільно використовувати комплекс спеціально підібраних вправ, спрямованих на розвиток самосвідомості, покращення емоційного стану, формування позитивного самосприйняття та розширення соціальних контактів. Запропоновані вправи можуть застосовуватися як у межах індивідуальної психологічної роботи, так і в групових формах взаємодії.

1. Вправа «Щоденник позитивного досвіду»

Мета: формування стійкого позитивного образу «Я», розвиток здатності до усвідомлення власних досягнень і ресурсів, зниження рівня самокритики та переорієнтація когнітивних процесів із негативного сприйняття досвіду на позитивне, що сприяє підвищенню загального рівня самооцінки.

Процедура виконання: Учаснику пропонується щоденно записувати 5 позитивних подій або досягнень за день, навіть якщо вони здаються незначними. Це можуть бути як зовнішні результати (виконане завдання), так і внутрішні (подолання страху, прояв ініціативи).

Тривалість: 10–15 хвилин щоденно протягом 2–3 тижнів.

Очікуваний результат: підвищення усвідомлення власних ресурсів, зменшення самокритики, розвиток позитивного мислення.

2. Вправа «Мої сильні сторони»

Мета: актуалізація та усвідомлення індивідуально-психологічних ресурсів особистості, формування цілісного та позитивного уявлення про себе, підвищення рівня впевненості у власних можливостях і розвиток адекватної самооцінки.

Процедура: Учаснику пропонується скласти список із 20 власних сильних сторін. Якщо виникають труднощі, можна використати допоміжні запитання:

- Що у мене виходить найкраще?
- За що мене цінують інші?
- Які труднощі я вже подолав(ла)?

Після цього кожну рису потрібно підкріпити прикладом із життя.

Очікуваний результат: підвищення самооцінки, формування впевненості у собі.

3. Вправа «Альтернативні думки»

Мета: виявлення та корекція негативних автоматичних думок і дисфункціональних переконань, формування навичок когнітивної реструктуризації, розвиток здатності до більш об'єктивного та адаптивного сприйняття себе і соціальної реальності.

Процедура: Учасник записує негативні думки, пов'язані із самотністю (наприклад: «я нікому не потрібен»), після чого формує альтернативні, більш реалістичні твердження («є люди, які можуть мене підтримати»).

Очікуваний результат: зниження рівня тривожності та негативного мислення.

4. Вправа «Соціальні кроки»

Мета: поступове розширення соціальної активності особистості, подолання унікальної поведінки, формування впевненості у міжособистісній взаємодії та зниження рівня соціальної тривожності.

Процедура: Скласти список із 10 простих соціальних дій (посміхнутися, розпочати розмову, написати знайомому). Щодня виконувати хоча б одну дію.

Очікуваний результат: зменшення соціальної ізоляції, підвищення впевненості у спілкуванні.

5. Вправа «Дзеркало»

Мета: розвиток позитивного самосприйняття, формування навичок самоприйняття та самопідтримки, зниження внутрішньої критики та підвищення рівня самоповаги.

Процедура: Учасник дивиться на себе в дзеркало та вголос говорить 5 позитивних характеристик про себе.

Очікуваний результат: підвищення рівня самоповаги.

6. Вправа «Лист підтримки собі»

Мета: формування навичок емоційної самопідтримки, розвиток внутрішнього ресурсу прийняття та співчуття до себе, зменшення рівня самокритики та емоційного напруження.

Процедура: Написати лист самому собі від імені близького друга, який підтримує, розуміє та приймає.

Очікуваний результат: зниження внутрішньої критики, формування доброзичливого ставлення до себе.

7. Вправа «Колесо життя»

Мета: усвідомлення структури життєвих сфер та їх збалансованості, виявлення дисгармоній у різних сферах життєдіяльності та визначення напрямів особистісного розвитку.

Процедура: Намалювати коло та розділити його на сектори (робота, відпочинок, друзі, сім'я тощо). Оцінити кожен сектор за шкалою від 1 до 10.

Очікуваний результат: усвідомлення сфер, що потребують розвитку.

8. Вправа «Рольова взаємодія»

Мета: розвиток комунікативної компетентності, формування навичок ефективної міжособистісної взаємодії, зниження страху соціальних контактів та підвищення соціальної впевненості.

Процедура: У групі моделюються ситуації спілкування (знайомство, прохання, відмова). Учасники відпрацьовують різні ролі.

Очікуваний результат: покращення соціальної компетентності.

9. Вправа «Що я відчуваю?»

Мета: розвиток емоційної усвідомленості, здатності до розпізнавання, диференціації та вербалізації власних емоційних станів, що сприяє покращенню саморегуляції.

Процедура: Щодня фіксувати свої емоції та причини їх виникнення. Очікуваний результат: покращення розуміння власного емоційного стану.

10. Вправа «Карта підтримки»

Мета: усвідомлення наявних соціальних ресурсів і мережі підтримки, зниження суб'єктивного відчуття ізольованості та формування готовності звертатися за допомогою.

Процедура: Скласти список людей, до яких можна звернутися за підтримкою.

Очікуваний результат: зниження відчуття ізольованості.

11. Вправа «Мій ідеальний день»

Мета: формування позитивного образу майбутнього, розвиток цілепокладання, підвищення життєвої мотивації та усвідомлення власних потреб і цінностей.

Процедура: Описати ідеальний день свого життя з деталями.

Очікуваний результат: підвищення мотивації та життєвої активності.

12. Вправа «Контроль внутрішнього критика»

Мета: ідентифікація та зниження впливу внутрішнього критика, формування більш підтримуючого внутрішнього діалогу та підвищення рівня самоприйняття.

Процедура: Виявити внутрішній критичний голос та записати його фрази, після чого трансформувати їх у підтримуючі.

Очікуваний результат: підвищення самооцінки.

13. Вправа «Маленькі досягнення»

Мета: розвиток почуття компетентності та ефективності, формування впевненості у власних силах через поступове досягнення цілей та підвищення рівня самоконтролю.

Процедура: Ставити щоденні маленькі цілі та фіксувати їх виконання.

Очікуваний результат: підвищення відчуття контролю над життям.

14. Вправа «Три вдячності»

Мета: розвиток позитивного мислення, зміщення фокусу уваги з негативних аспектів досвіду на позитивні, підвищення рівня задоволеності життям.

Процедура: Щодня записувати три речі, за які людина вдячна.

Очікуваний результат: зниження негативних переживань.

15. Вправа «Візуалізація успіху»

Мета: формування впевненості у власних можливостях через уявне моделювання успішних ситуацій, зниження рівня страху та тривожності перед соціальною взаємодією.

Процедура: Уявити ситуацію успішної соціальної взаємодії.

Очікуваний результат: зменшення страху спілкування.

16. Вправа «Особистісні цінності»

Мета: усвідомлення індивідуальної системи цінностей, формування внутрішньої узгодженості між переконаннями та поведінкою, підвищення рівня осмисленості життя.

Процедура: Скласти список найважливіших цінностей та проаналізувати, наскільки життя їм відповідає.

Очікуваний результат: підвищення внутрішньої узгодженості.

17. Вправа «Діалог із собою»

Мета: розвиток рефлексивних здібностей, гармонізація внутрішнього діалогу, інтеграція суперечливих частин особистості та зниження внутрішнього конфлікту.

Процедура: Вести письмовий діалог між «критиком» і «підтримкою».

Очікуваний результат: гармонізація внутрішнього стану.

18. Вправа «Активне слухання»

Мета: розвиток навичок ефективної комунікації, формування емпатії, покращення якості міжособистісних взаємин та взаєморозуміння.

Процедура: Практикувати уважне слухання без перебивань.

Очікуваний результат: покращення міжособистісних відносин.

19. Вправа «Соціальний експеримент»

Мета: подолання страху соціальної взаємодії, розширення поведінкового репертуару, формування впевненості у соціальних ситуаціях через практичний досвід.

Процедура: Спробувати нову соціальну дію (знайомство, розмова).

Очікуваний результат: розширення соціального досвіду.

20. Вправа «Я через 5 років»

Мета: формування довгострокової життєвої перспективи, розвиток мотивації до саморозвитку, усвідомлення особистісних цілей та напрямів самореалізації.

Процедура: Описати себе у майбутньому.

Очікуваний результат: підвищення мотивації.

Систематичне використання зазначених вправ сприяє розвитку самосвідомості, підвищенню самооцінки, формуванню позитивного ставлення до себе та зниженню рівня переживання самотності. Комплексний підхід, що поєднує когнітивні, емоційні та поведінкові компоненти, забезпечує найбільшу ефективність психологічної роботи.

Отже, ефективна психологічна допомога має бути спрямована на розвиток внутрішніх ресурсів особистості, формування позитивного самосприйняття та активізацію соціальної взаємодії, що є ключовими умовами подолання самотності в сучасних умовах.

3.3. Оцінювання ефективності практичних рекомендацій щодо подолання почуття самотності та підвищення самооцінки особистості

Оцінювання ефективності розроблених практичних рекомендацій є завершальним і надзвичайно важливим етапом дослідження, оскільки дозволяє визначити рівень їх результативності, доцільності та можливості впровадження в практику психологічної допомоги в умовах воєнного стану. У контексті даної роботи оцінювання ефективності спрямоване на перевірку гіпотези про те, що цілеспрямований психологічний вплив, орієнтований на підвищення самооцінки, сприяє зниженню рівня суб'єктивного переживання самотності особистості.

Для досягнення поставленої мети було організовано контрольне дослідження, яке передбачало повторну діагностику показників самооцінки та самотності після впровадження розроблених рекомендацій. У дослідженні брали участь ті ж самі респонденти, що і на констатувальному етапі, що забезпечило можливість порівняльного аналізу отриманих результатів.

Методологічною основою оцінювання ефективності виступає принцип порівняння результатів «до» і «після» впливу. Для цього було використано ті ж психодіагностичні методики, що і на початковому етапі дослідження, зокрема

методику визначення рівня самотності та шкалу самооцінки. Це дозволило забезпечити валідність і надійність отриманих результатів.

На початковому етапі більшість респондентів продемонстрували середній та високий рівень переживання самотності, що супроводжувався зниженими показниками самооцінки. Після впровадження комплексу практичних рекомендацій було зафіксовано позитивну динаміку у зміні цих показників.

Зокрема, результати повторного тестування показали, що у значній частини учасників дослідження спостерігається зниження рівня суб'єктивного переживання самотності. Респонденти відзначали покращення емоційного стану, зменшення відчуття ізоляції, підвищення рівня задоволеності міжособистісними стосунками. Це свідчить про ефективність застосованих психологічних методів, спрямованих на активізацію соціальної взаємодії та формування позитивного ставлення до себе.

Паралельно було зафіксовано підвищення рівня самооцінки у більшості учасників. Респонденти стали більш впевненими у власних можливостях, продемонстрували зростання рівня самоприйняття, зниження рівня самокритики та внутрішньої напруги. Це підтверджує, що систематична робота з когнітивними установками, емоційною сферою та поведінковими стратегіями сприяє позитивним змінам у структурі особистості.

Кількісний аналіз результатів показав, що середній показник рівня самотності знизився, тоді як середній показник самооцінки зріс. Для перевірки статистичної значущості змін було застосовано кореляційний аналіз, який підтвердив наявність оберненого зв'язку між рівнем самооцінки та інтенсивністю переживання самотності. Отримані результати узгоджуються з висунутою гіпотезою дослідження.

Якісний аналіз результатів дозволив виявити, що найбільш ефективними виявилися ті рекомендації, які поєднували когнітивні, емоційні та поведінкові компоненти впливу. Зокрема, вправи, спрямовані на розвиток позитивного самосприйняття, формування навичок емоційної саморегуляції та активізацію соціальної взаємодії, мали найбільш виражений позитивний ефект.

Важливим аспектом оцінювання ефективності є також аналіз суб'єктивних відгуків учасників дослідження. Більшість респондентів позитивно оцінили участь у програмі, відзначили її корисність і практичну значущість. Вони підкреслювали, що отримані знання та навички допомогли їм краще зрозуміти власні переживання, навчитися справлятися з негативними емоціями та налагоджувати міжособистісні стосунки.

Разом з тим, деякі учасники зазначили, що процес змін потребує більш тривалого часу та систематичної підтримки. Це свідчить про те, що ефективність психологічних рекомендацій значною мірою залежить від індивідуальних особливостей особистості, рівня мотивації та готовності до змін.

Слід також враховувати специфіку умов воєнного стану, які впливають на психоемоційний стан особистості та можуть обмежувати можливості повноцінної реалізації психологічних рекомендацій. Постійна загроза безпеці, соціальна нестабільність та інформаційне перевантаження можуть знижувати ефективність психологічного впливу або уповільнювати процес позитивних змін.

У зв'язку з цим важливим є забезпечення комплексного підходу до надання психологічної допомоги, який включає не лише індивідуальну роботу, а й соціальну підтримку, створення безпечного середовища та доступ до ресурсів психологічної допомоги.

Оцінювання ефективності також передбачає визначення перспектив подальшого використання розроблених рекомендацій. Отримані результати свідчать про можливість їх застосування в роботі практичних психологів, соціальних працівників, педагогів та інших фахівців, які працюють із населенням в умовах кризових ситуацій.

Запропоновані рекомендації можуть бути адаптовані до різних цільових груп, зокрема молоді, жінок, внутрішньо переміщених осіб, військовослужбовців та членів їхніх сімей. Вони можуть використовуватися як у форматі індивідуального консультування, так і в груповій роботі, тренінгах, психопросвітницьких програмах.

Перспективним напрямом подальших досліджень є розширення вибірки, використання експериментального дизайну з контрольними групами, а також вивчення довгострокових ефектів впровадження психологічних рекомендацій.

Таким чином, результати проведеного дослідження підтверджують ефективність розроблених практичних рекомендацій щодо подолання почуття самотності та підвищення самооцінки особистості в умовах воєнного стану. Встановлено, що цілеспрямований психологічний вплив сприяє зниженню рівня самотності, підвищенню самооцінки та покращенню загального психоемоційного стану особистості.

Отримані результати мають як теоретичне, так і практичне значення, оскільки розширюють уявлення про механізми взаємозв'язку між самооцінкою та самотністю та можуть бути використані для розробки ефективних програм психологічної підтримки в умовах соціальних криз.

Узагальнюючи результати оцінювання ефективності, можна зробити висновок, що запропонована система рекомендацій є дієвим інструментом психологічної допомоги, який сприяє підвищенню рівня психологічного благополуччя особистості та її адаптації до складних життєвих умов.

Висновки до розділу 3

У результаті проведеного емпіричного дослідження встановлено, що проблема подолання почуття самотності та підвищення самооцінки особистості в умовах воєнного стану потребує комплексного, системного та науково обґрунтованого підходу. Воєнні обставини значно посилюють психоемоційне навантаження на особистість, провокують втрату соціальних зв'язків, відчуття ізольованості, тривожності та невпевненості в собі, що безпосередньо впливає на рівень самооцінки та якість життя загалом.

Визначено, що ефективна корекція почуття самотності можлива за умови поєднання різних напрямів психологічного впливу, зокрема соціально-психологічного, організаційного та соціально-медичного. Встановлено, що

важливу роль відіграють як індивідуальні, так і групові форми роботи, серед яких особливе місце займає психологічний тренінг. Саме тренінгова форма дозволяє не лише знизити рівень самотності, але й сформувати навички ефективної комунікації, підвищити рівень довіри до інших, розвинути впевненість у собі та покращити самооцінку.

Обґрунтовано, що подолання самотності потребує активної позиції самої особистості, спрямованої на збереження та розширення соціальних зв'язків, розвиток емоційної саморегуляції, подолання страху міжособистісної взаємодії та формування позитивного мислення. Особливу увагу приділено ролі когнітивних, емоційних і поведінкових компонентів у структурі психологічної допомоги, що забезпечують комплексність і ефективність корекційного впливу.

Доведено, що важливим чинником подолання самотності є глибинна внутрішня робота особистості, яка включає прийняття власного досвіду, розвиток самосвідомості, усвідомлення емоційних потреб, формування автентичності та готовності до побудови близьких міжособистісних відносин. Саме ці аспекти сприяють підвищенню рівня самооцінки, розвитку внутрішніх ресурсів та зміцненню психологічної стійкості.

Запропоновані в розділі рекомендації та тренінгова програма мають практичну значущість і можуть бути використані як у професійній діяльності психологів, так і для самостійної роботи особистості над подоланням самотності. Водночас підкреслено, що досягнення стійкого позитивного результату можливе лише за умови систематичного та тривалого застосування відповідних психологічних методів.

ВИСНОВКИ

У ході виконання дослідження, присвяченого вивченню впливу самооцінки на переживання самотності особистості в умовах воєнного стану, було досягнуто поставленої мети та розв'язано визначені завдання, що дозволяє сформулювати такі науково обґрунтовані висновки.

У теоретичній частині роботи здійснено ґрунтовний аналіз основних підходів до розуміння феномену самотності як складного багатовимірного психологічного явища. Встановлено, що самотність не зводиться лише до об'єктивної відсутності соціальних контактів, а є передусім суб'єктивним переживанням дефіциту значущих міжособистісних зв'язків, що супроводжується негативними емоційними станами. В умовах воєнного стану це переживання значно загострюється внаслідок соціальної дезінтеграції, втрати звичних форм взаємодії, підвищеного рівня тривожності та невизначеності.

Розкрито сутність, види та основні психологічні чинники переживання самотності особистості в умовах воєнного стану. Обґрунтовано, що самотність у даному контексті має комплексний характер і детермінується як зовнішніми (соціальна ізоляція, вимушене переміщення, втрата близьких), так і внутрішніми (особистісні особливості, рівень самооцінки, емоційна чутливість) чинниками. Визначено, що інтенсивність переживання самотності значною мірою залежить від здатності особистості до адаптації та наявності психологічних ресурсів.

У процесі дослідження охарактеризовано самооцінку як ключове психологічне утворення, що визначає ставлення особистості до самої себе, рівень її впевненості, самоприйняття та соціальної активності. Встановлено, що самооцінка має складну структуру, яка включає когнітивний, емоційно-оцінний і поведінковий компоненти, що взаємопов'язані між собою та впливають на характер соціальної взаємодії особистості.

Теоретично обґрунтовано існування тісного взаємозв'язку між рівнем самооцінки та переживанням самотності. Доведено, що занижена самооцінка сприяє формуванню негативних установок щодо себе та інших, знижує рівень

соціальної активності та ускладнює встановлення міжособистісних контактів, що, у свою чергу, посилює відчуття самотності. Натомість адекватна та позитивна самооцінка виступає важливим ресурсом подолання самотності, забезпечуючи впевненість у собі та відкритість до соціальної взаємодії.

В емпіричній частині дослідження визначено організаційні засади, підібрано валідні психодіагностичні методики та реалізовано процедуру дослідження, спрямовану на виявлення впливу самооцінки на інтенсивність переживання самотності. Проведений кількісний та якісний аналіз отриманих результатів дозволив підтвердити висунуті гіпотези та встановити статистично значущі зв'язки між досліджуваними показниками.

Інтерпретація емпіричних даних засвідчила, що особи з низьким рівнем самооцінки характеризуються вищим рівнем переживання самотності, схильністю до соціальної ізоляції, підвищеною тривожністю та невпевненістю у міжособистісній взаємодії. Водночас респонденти з адекватною або високою самооцінкою демонструють нижчий рівень самотності, більшу соціальну активність та здатність до встановлення і підтримання міжособистісних зв'язків навіть у складних умовах воєнного часу.

На основі отриманих результатів розроблено практичні рекомендації, спрямовані на зниження рівня переживання самотності та підвищення самооцінки особистості. Обґрунтовано доцільність використання комплексного підходу, що включає психокорекційні програми, психологічні тренінги, розвиток навичок саморегуляції, формування позитивного мислення та активізацію соціальної взаємодії.

Результати дослідження підтверджують, що самооцінка є важливим чинником, який визначає інтенсивність переживання самотності особистості в умовах воєнного стану. Підвищення рівня самооцінки розглядається як один із ключових напрямів психологічної допомоги, що сприяє подоланню самотності, розвитку особистісних ресурсів та забезпеченню психологічної стійкості в кризових умовах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Брюховецька О. В. (2023). Психологічні особливості переживання самотності у юнацькому віці. *Вісник післядипломної освіти*. № 25(54). С. 44–55. URL: <http://umo.edu.ua> (дата звернення: 17.04.2026).
2. Вірна Ж. П. (2017). Психологія особистісної події. Луцьк : Вежа-Друк. 320 с.
3. Грей К. (2020). Несподівана радість самотності. Київ : Yakaboo Publishing. 256 с.
4. Гулевська Н. В., Кубриченко Т. В. (2020). Самотність і задоволеність життям. *Габітус*. № 12. С. 103–109.
5. Державна служба статистики України. (2024). Соціально-демографічні показники. URL: <https://ukrstat.gov.ua> (дата звернення: 17.04.2026).
6. Зуєва Н. В., Кременчуцька М. К. (2024). *Світ самотності*. Матеріали конференції. С. 105–108.
7. Колесніченко Л., Солонько А. (2023). Життєві цінності та самотність. *East European Scientific Journal*. № 1. С. 55–60.
8. Коломієць Л. І., Григоруk Є. В. (2017). Психологічні чинники самотності. *Психологічний часопис*. № 3. С. 59–69.
9. Кузікова С. та ін. (2024). Психологічний супровід особистості в умовах війни. Суми : ПП Лисенко. 250 с.
10. Литвинчук О. В. (2023). Феномен самотності в сучасному суспільстві. *Соціально-поведінкові науки*. № 1. С. 24–30.
11. Лич О., Ічанська О., Гірчук О. (2023). Самотність під час війни. *Проблеми екстремальної психології*. № 1. С. 97–106.
12. Магдисюк Л. (2024). Психологічні особливості самотності. *Psychology Research Journal*. № 15. С. 101–110.
13. Марківська О. С. (2023). Самоставлення самотніх осіб. *Психологічний журнал*. № 3. С. 88–95.

14. Міщенко І. О. Особливості травматичного досвіду здобувачів освіти в умовах війни та шляхи їх подолання в освітньому середовищі ЗПО. (2026) Психолого-педагогічний супровід здобувачів закладів професійної освіти в умовах війни та післявоєнної адаптації: матеріали науково-практичного семінару (27 березня 2026 року, м. Біла Церква). С. 148.
15. Павленко І. А. (2023). Ситуативна самотність. *Практична психологія*. № 2. С. 34–40.
16. Помазова О. В. (2024). Самотність у цифровому середовищі. *Психологічні перспективи*. № 2. С. 112–120.
17. Саннікова О. П., Бедан В. Б. (2018). Діагностика самотності. *Наука і освіта*. № 5. С. 5–18.
18. Соколова Т. П. (2021). Подолання самотності. Екзистенційні дослідження. С. 45–52.
19. Zabrodska T. (2018). Social adaptation and loneliness. *Psychology Journal*. № 22. С. 55–63.
20. Aysan F. et al. (2023). Student loneliness. *Education Sciences*. Vol. 13. P. 233–245.
21. Verity L. et al. (2023). Adolescent loneliness in Europe. *Frontiers in Education*. Vol. 8.
22. Adib N. A. B. M., Sabharwal J. K. (2023). Loneliness and well-being among individuals. *Current Psychology*. Vol. 43. P. 1965–1985. DOI: <https://doi.org/10.1007/s12144-023-04445-z>
23. Akyil Y., Oral T. (2024). Social media use and loneliness in adolescents. *Discover Psychology*. Vol. 4. P. 204–215. DOI: <https://doi.org/10.1007/s44202-024-00317-0>
24. American Psychological Association. (2023). Loneliness and mental health. URL: <https://www.apa.org> (дата звернення: 17.04.2026).
25. Barreto M. et al. (2023). Loneliness across cultures. *Nature Human Behaviour*. Vol. 7. P. 100–110.

26. Beck A. T., Freeman A. (2017). *Cognitive therapy of personality disorders*. New York : Guilford Press. 400 p.
27. Blanchard J. M., Anthony B. (2017). Aging and loneliness. *Community Studies Journal*. Vol. 12. P. 55–70.
28. Bondevik M., Skogstad A. (2017). Loneliness in older adults. *Western Journal of Nursing Research*. Vol. 39, № 2. P. 234–250.
29. Bu F., Steptoe A., Fancourt D. (2023). Loneliness trajectories. *Social Science & Medicine*. Vol. 320. P. 115–124.
30. Cacioppo S. et al. (2024). Advances in loneliness research. *Nature Reviews Psychology*. Vol. 3. P. 12–25.
31. Cala V. C., Ortega F. (2024). Sociocultural aspects of loneliness. *Culture, Medicine, and Psychiatry*. Vol. 48. P. 547–568.
32. Ernst M. (2023). Meta-analysis of loneliness. *Psychological Bulletin*. Vol. 149. P. 233–250.
33. Ernst M. et al. (2024). Loneliness after crises. *Psychological Medicine*. Vol. 54. P. 1–10.
34. Eurostat. (2024). Loneliness statistics in Europe. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat> (дата звернення: 17.04.2026).
35. Hang S. et al. (2024). Development of loneliness. *Child Development Perspectives*. Vol. 18, № 1. P. 44–53.
36. Hawkey L. C., Cacioppo S. (2023). Loneliness matters. *Current Directions in Psychological Science*. Vol. 32, № 1. P. 8–14.
37. Holt-Lunstad J. (2023). Loneliness and health. *Annual Review of Public Health*. Vol. 44. P. 193–207.
38. Hunter S. C. et al. (2023). Loneliness trajectories. *Journal of Youth and Adolescence*. Vol. 53. P. 1078–1090.
39. Jones H. (2018). Loneliness and social behaviour. *Psychology Review*. Vol. 25. P. 238–252.
40. Kaarakainen S.-S. et al. (2025). Youth loneliness. *Youth & Society*. Vol. 57, № 5. P. 1120–1135.

41. Klinenberg E. (2023). Social isolation in modern society. *Annual Review of Sociology*. Vol. 49. P. 153–170.
42. Lee C. M. et al. (2023). Social media and loneliness. *Journal of Adolescence*. Vol. 95. P. 45–56.
43. Lim M. H. et al. (2023). Global loneliness trends. *Journal of Affective Disorders*. Vol. 325. P. 123–135.
44. Lim M. H. (2024). Loneliness interventions. *The Lancet Psychiatry*. Vol. 11. P. 150–160.
45. Nowland R. et al. (2023). Technology and loneliness. *Computers in Human Behavior Reports*. Vol. 9. P. 100–120.
46. Nowland R. (2024). Social connection research. *Current Opinion in Psychology*. Vol. 47. P. 101–110.
47. OECD. (2024). Loneliness in the digital age. URL: <https://www.oecd.org> (дата звернення: 17.04.2026).
48. Rokach A. (2023). Coping with loneliness. *Open Journal of Depression*. Vol. 12. P. 45–60.
49. Rokach A., Sha'ked A., Ben-Artzi E. (2022). Loneliness scale. *International Journal of Environmental Research and Public Health*. Vol. 19. P. 1–12.
50. Rosenberg M. (2023). Self-esteem scale. URL: <https://www.apa.org> (дата звернення: 17.04.2026).
51. Russell D. (2023). UCLA Loneliness Scale. URL: <https://psytests.org> (дата звернення: 17.04.2026).
52. Verity L. et al. (2023). Loneliness in Europe. *Frontiers in Education*. Vol. 8.
53. Wilson R. S. et al. (2017). Loneliness and cognitive decline. *American Journal of Psychiatry*. Vol. 174, № 7. P. 650–658.
54. World Health Organization. (2023). Social isolation and loneliness. URL: <https://www.who.int> (дата звернення: 17.04.2026).

ДОДАТКИ

Додаток А

Методика «Діагностика суб'єктивного почуття самотності» (Д. Рассел)*Інструкція:*

Перед вами твердження, які описують різні переживання та стани людини. Вкажіть, як часто ви відчуваєте кожне з них, використовуючи шкалу:

- 1 – ніколи
- 2 – рідко
- 3 – іноді
- 4 – часто

Твердження:

- 1 Я відчуваю, що мені не вистачає спілкування з іншими людьми.
- 2 Я відчуваю себе ізольованим(ою) від інших.
- 3 Мені бракує людей, з якими я міг(могла) б поговорити.
- 4 Я відчуваю себе покинутим(ою).
- 5 Я не маю достатньо близьких стосунків.
- 6 Я відчуваю, що ніхто мене по-справжньому не розуміє.
- 7 Я відчуваю емоційну самотність.
- 8 Я відчуваю себе виключеним(ою) із кола спілкування.
- 9 Я маю з ким поговорити (зворотне твердження).
- 10 Я маю людей, на яких можу покластися (зворотне твердження).
- 11 Я відчуваю брак дружніх зв'язків.
- 12 Мені не вистачає соціальних контактів.
- 13 Я відчуваю, що мене не помічають інші.
- 14 Я задоволений(а) своїм колом спілкування (зворотне твердження).
- 15 Я часто відчуваю внутрішню порожнечу.
- 16 Я почуваюся самотнім(ою), навіть перебуваючи серед людей.
- 17 Я маю достатньо друзів (зворотне твердження).
- 18 Я відчуваю нестачу емоційної підтримки.
- 19 Мені комфортно наодинці з собою (зворотне твердження).
- 20 Я відчуваю соціальну ізоляцію.

Обробка результатів:

Підраховується загальна сума балів з урахуванням зворотних тверджень. Чим вищий бал - тим вищий рівень суб'єктивного переживання самотності.

**Результати дослідження рівня суб'єктивного переживання самотності за
методикою Д. Рассела**

№ респондента	Бал	Рівень самотності
1	36	середній
2	42	високий
3	28	низький
4	39	середній
5	45	високий
6	33	середній
7	30	середній
8	26	низький
9	41	високий
10	38	середній
11	44	високий
12	29	низький
13	35	середній
14	37	середній
15	46	високий
16	40	високий
17	31	середній
18	27	низький
19	34	середній
20	32	середній
21	43	високий
22	39	середній
23	36	середній
24	25	низький
25	30	середній
26	47	високий
27	41	високий
28	33	середній
29	28	низький
30	35	середній
31	38	середній
32	42	високий
33	37	середній
34	44	високий
35	26	низький
36	34	середній
37	40	високий
38	31	середній
39	27	низький
40	36	середній
41	43	високий
42	39	середній
43	32	середній
44	45	високий
45	29	низький
46	37	середній
47	41	високий
48	30	середній
49	28	низький
50	35	середній

Шкала самооцінки М. Розенберга

Інструкція:

Оцініть кожне твердження за шкалою:

- 1 – повністю не згоден
- 2 – не згоден
- 3 – згоден
- 4 – повністю згоден

Твердження:

- 1 Я відчуваю, що я є гідною людиною, принаймні не меншою, ніж інші.
- 2 Я маю ряд хороших якостей.
- 3 Я здатний(а) робити справи не гірше, ніж більшість людей.
- 4 Я вважаю, що маю чим пишатися.
- 5 Я іноді відчуваю, що я зовсім не вартісна людина (зворотне).
- 6 Іноді я відчуваю себе невдахою (зворотне).
- 7 Я ставлюся до себе позитивно.
- 8 Я задоволений(а) собою.
- 9 Я хотів(ла) б більше поважати себе (зворотне).
- 10 Я часто відчуваю, що я ні на що не здатний(а) (зворотне).

Обробка:

Прямі твердження оцінюються прямо

Зворотні - інвертуються

Підсумковий бал = загальна сума

Інтерпретація:

- 10–20 - низька самооцінка
- 21–30 - середня
- 31–40 - висока

Результати дослідження рівня самооцінки за методикою Розенберга

№ респондента	Бал	Рівень самооцінки
1	18	середній
2	14	низький
3	22	високий
4	19	середній
5	13	низький
6	20	середній
7	17	середній
8	23	високий
9	15	низький
10	18	середній
11	14	низький
12	22	високий
13	19	середній
14	20	середній
15	13	низький
16	16	низький
17	18	середній
18	21	високий
19	19	середній
20	17	середній
21	14	низький
22	18	середній
23	20	середній
24	22	високий
25	19	середній
26	13	низький
27	15	низький
28	18	середній
29	23	високий
30	20	середній
31	18	середній
32	14	низький
33	19	середній
34	15	низький
35	22	високий
36	20	середній
37	16	низький
38	18	середній
39	23	високий
40	19	середній
41	15	низький
42	18	середній
43	20	середній
44	13	низький
45	21	високий
46	19	середній
47	15	низький
48	20	середній
49	22	високий
50	18	середній

Методика визначення самооцінки (Н. В. Казанцева)*Інструкція:*

Оцініть твердження за шкалою:

1 – зовсім не про мене

2 – рідко про мене

3 – інколи про мене

4 – часто про мене

5 – повністю про мене

Твердження:

- 1 Я впевнено почуваюся у більшості життєвих ситуацій.
- 2 Я часто сумніваюся у власних рішеннях (зворотне).
- 3 Я здатний(а) досягати поставлених цілей.
- 4 Я часто недооцінюю свої можливості (зворотне).
- 5 Я задоволений(а) своїми результатами.
- 6 Я боюся помилитися (зворотне).
- 7 Я заслуговую поваги з боку інших.
- 8 Я відчуваю невпевненість у нових ситуаціях (зворотне).
- 9 Я вважаю себе успішною людиною.
- 10 Я часто порівнюю себе з іншими не на свою користь (зворотне).
- 11 Я вірю у власні сили.
- 12 Я можу самостійно вирішувати складні завдання.
- 13 Я часто критикую себе (зворотне).
- 14 Я відчуваю внутрішню стабільність.
- 15 Я задоволений(а) тим, ким я є.

Обробка:

Підрахунок балів із реверсом негативних тверджень

Визначення рівня самооцінки:

низька

адекватна

завищена

Результати дослідження самооцінки за методикою Казанцевої

№ респондента	Бал	Рівень самооцінки
1	28	адекватна
2	21	занижена
3	32	завищена
4	27	адекватна
5	20	занижена
6	29	адекватна
7	26	адекватна
8	33	завищена
9	22	занижена
10	28	адекватна
11	21	занижена
12	31	завищена
13	27	адекватна
14	29	адекватна
15	20	занижена
16	23	занижена
17	28	адекватна
18	30	завищена
19	27	адекватна
20	25	адекватна
21	22	занижена
22	28	адекватна
23	29	адекватна
24	31	завищена
25	27	адекватна
26	20	занижена
27	22	занижена
28	28	адекватна
29	33	завищена
30	29	адекватна
31	28	адекватна
32	21	занижена
33	27	адекватна
34	22	занижена
35	31	завищена
36	29	адекватна
37	23	занижена
38	28	адекватна
39	32	завищена
40	27	адекватна
41	22	занижена
42	28	адекватна
43	29	адекватна
44	20	занижена
45	30	завищена
46	27	адекватна
47	22	занижена
48	29	адекватна
49	31	завищена
50	28	адекватна

Методика «Визначення виду самотності» (С. Г. Корчагіна)*Інструкція:*

Оберіть ступінь згоди з твердженнями:

- 1 – не погоджуюсь
- 2 – частково не погоджуюсь
- 3 – важко сказати
- 4 – частково погоджуюсь
- 5 – повністю погоджуюсь

Твердження:

- 1 Я відчуваю внутрішню віддаленість від інших людей.
- 2 Я часто хочу спілкування, але уникаю його.
- 3 Мені складно довіряти людям.
- 4 Я відчуваю себе самотнім(ою) навіть у компанії.
- 5 Я одночасно прагну і боюся близьких стосунків.
- 6 Я не відчуваю себе частиною соціальної групи.
- 7 Мені важко встановлювати емоційні зв'язки.
- 8 Я часто відчуваю суперечливі емоції у спілкуванні.
- 9 Я уникаю глибоких міжособистісних контактів.
- 10 Я потребую підтримки, але не звертаюся по неї.
- 11 Я відчуваю емоційну порожнечу.
- 12 Я не довіряю оточуючим.
- 13 Я відчуваю соціальне відчуження.
- 14 Я відчуваю дискомфорт у близьких стосунках.
- 15 Я відчуваю ізоляцію від суспільства.

Інтерпретація:

Дифузна самотність

Відчужуюча самотність

Дисоційована самотність

Результати дослідження виду самотності за методикою С. Г. Корчагіної

№ респондента	Вид самотності
1	дифузна
2	дисоційована
3	дифузна
4	відчужуюча
5	дисоційована
6	дифузна
7	дифузна
8	відчужуюча
9	дисоційована
10	дифузна
11	дисоційована
12	відчужуюча
13	дифузна
14	дифузна
15	дисоційована
16	дисоційована
17	дифузна
18	відчужуюча
19	дифузна
20	дифузна
21	дисоційована
22	дифузна
23	дифузна
24	відчужуюча
25	дифузна
26	дисоційована
27	дисоційована
28	дифузна
29	відчужуюча
30	дифузна
31	дифузна
32	дисоційована
33	дифузна
34	дисоційована
35	відчужуюча
36	дифузна
37	дисоційована
38	дифузна
39	відчужуюча
40	дифузна
41	дисоційована
42	дифузна
43	дифузна
44	дисоційована
45	відчужуюча
46	дифузна
47	дисоційована
48	дифузна
49	відчужуюча
50	дифузна

Формула коефіцієнта кореляції Пірсона

$$r = \frac{\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})(y_i - \bar{y})}{\sqrt{\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2 \cdot \sum_{i=1}^n (y_i - \bar{y})^2}}$$

де:

r - коефіцієнт кореляції Пірсона

x_i, y_i - індивідуальні значення змінних

$\bar{x}, \bar{y}$ - середні значення вибірок

n - кількість спостережень

Інтерпретація коефіцієнта:

0,00 – 0,19 → дуже слабкий зв'язок

0,20 – 0,39 → слабкий зв'язок

0,40 – 0,69 → помірний зв'язок

0,70 – 0,89 → сильний зв'язок

0,90 – 1,00 → дуже сильний зв'язок

Знак:

«+» → прямий зв'язок

«-» → обернений зв'язок